

חוקים נוקשים

כסף מלוכלך

ליסה רנה ג'ונס

"הספר הזה שיחק לנו בראש ובלב כמו סם. הוא שילוב מדויק של
עוצמה כוח ופיתוי כמו שרק ליסה רנה ג'ונס יודעת לרקוח"
החמאת אנה(ה)בות

תשבוחות לליסה רנה ג'ונס

על חוקים נוקשים:

"רומן פעולה מצית אש, מתרחש באווירת אורותיה הנוצצים של דנבר, שבוי תחת הדומיננטיות רבת העוצמה של גבר ותחת ערמומיות מתוקה של אישה שאינה נרתעת או נסחפת אחר הונו... תעלומה מרתקת ודמויות בעלות קול מובהק."

Publishers weekly

רומן עכשווי, סקסי, רווי דרמה, המון סיכונים רגשיים וכלכליים מוצבים על גב שתי משפחות עוצמתיות. בטוח ישאיר קוראים משתוקקים לספר ההמשך."

Kirkus reviews

ספר ראשון, בוער וצורב, בסדרה החדשה, סקסית עד כדי פיצוץ כסף מלוכלך, מאת סופרת רבי המכר של ה - new york times, לליסה רנה ג'ונס.

Harlequin's Junkie

ליסה רנה ג'ונס מצטיינת בליצור גברים ונשים עוצמתיים, הנחווים לחיות את חייהם בתנאים שלהם, ומעריצים ימשכו מיד לעולם המסוכן של 'ברנדון יזמות'."

RT Book Reviews

גאוני, מכלה כל, ומותח, 'כסף מלוכלך' היא סדרת השנה! שקרים, סכנה, סודות וגיבור שתתאהבי בו נאשיות ונוקשות. ספר חובה!!!

New York Times bestselling author Katy Evans

כל הספרים זמינים לרכישה, בקרו אותנו:

הוצאת ספרים אהבות

www.ahavot.com

ליסה רנה ג'ונס

חוקים נוקשים

ספר ראשון בסדרת

כסף מלוכלך

מאנגלית: תם פרו

לרכישת הספר לחצי כאן

ליסה רנה ג'ונס

חוקים נוקשים

lisa Renee Jones

HARD RULES

A Dirty Money Novel: Book 1

עורכות ראשיות: גלי אבני גילאור, ורד רווה שמואל
עריכה: אמירה בנימיני נבו
עיצוב עטיפה: חן יאקה-שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד הספר: גרינהויז – הרצליה

Copyright © 2016 by Lisa Renee Jones
Published by arrangement with St. Martin's Press,
LLC. All Rights reserved

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תשע"ט
© 2019 כל הזכויות שמורות

מסת"ב: 978-965-7648-940

All rights reserved
Printed in Israel 2019

חוקים בוקשים

"זאת היתה תחילת סופו של הארגון

שלנו."

אנתוני קאסו

פרולוג

לפני שישה חודשים

"טקילה וטוניק מספר שתיים," אני אומרת לזר השחום והנאה שמחפש את אחי, כשאני מניחה את המשקה שלו על מפית מעוטרת בלוגו מרטינ'ז קאסה.

הוא מתעלם מהמשקה, ועיניו החומות־כהות נחות עליי. "תודה, תרזה."

"אתה יודע מה השם שלי."

"אני מקפיד לברר שם של אישה יפה."

"אתה יודע את השם שלי כי אתה מכיר את אחי."

הוא מזדקק, ודעתי מוסחת לרגע כשגופו השרירי נמתח תחת בד חולצת הכפתורים הלבנה שלו. אבל אז הוא ממלמל, "לכל הרוחות. את אחותו המתוקה של אדריאן?"

"אה... כן. אז אני מניחה שלא ידעת."

"לא. את פאקינג ממלצרת." הוא מרים את ידו בכניעה. "אני

מצטער. אומרים שהוא מכניס מכות רצח למי שמפלרטט איתך." הוא מצטער על הפלירטוט, כמובן, לא על הקללה. מצטער

שהעז להכעיס את אחי. מצטער שדיבר איתי בכלל, כנראה. כעס ניצת בי ושורף את כל אחד מקצות העצבים שהזר הזה חשף. אני נשענת על השולחן ומביטה בעיניו. "אם זה היה נכון עדיין הייתי בתולה, אתה לא חושב? או שפשוט מצאתי גבר יותר אמיץ ממך." אני מתחילה להתרחק, והוא תופס את ידי.

"סליחה. פגעתי בך."

"התנצלות מספר שתיים," אני אומרת. הוא אמנם זר, אבל הוא בכל זאת הצליח לפגוע בנקודות הרגישות שלי. "אתה מתנצל כי אתה באמת מצטער, או כי אתה פוחד שאספר לאחי?" שפתיו מתהדרקות אבל הוא לא משיב, ואני מניחה שעליי לחוש אהדה כלפיו. הרבה אנשים מפחדים מאחי, ובצדק. "ועכשיו אתה פוחד גם ממני."

וכאילו קרא את מחשבותיי, הוא מיד מתגונן. "הוא עומד בראש קרטל סמים. למה ציפית?"

"אבא שלי הוא הבוס."

"אחיך פחות או יותר מחזיק את כל עובדי הציבור בדנוור בכיס הקטן שלו."

הוא צודק. זאת האמת, והגבר מולי עומד להצטרף אליהם. "אני אתן לך עצה. אני מבינה שאתה עושה איתו עסקים, אז כדאי שתדע שהציפיות שלי ממך דומות לאלו שלו. ואני מצפה שתגדל ביצים. תתייחס ברצינות לעצה הזאת, אחרת הוא לא יראה בך יותר מטרף קל. והטרף שלו אף פעם לא שורד."

"תרוזה."

אני שואפת בחדות למשמע קולו של אחי, מסתובבת אליו באחת ותוחבת את ידיי בכיסי הסינר. הוא עומד לפניי, גבוה, רחב-כתפיים ומקועקע, לבוש מכנסי ג'ינס וחולצת טריקו. שערו הכהה הארוך אסוף על עורפו, ועיניו החומות חדות, קשות. הוא

יהרוג בשבילי, ולפעמים המחשבה הזאת די מבהילה. כמו עכשיו.
"אדריאן", אני מצליחה לומר.

"עזבי אותנו לבר. לאד ולי יש עניינים לטפל בהם."

אני מחווה בראשי ועוקפת אותו בדרכי לבר, וכשאני נכנסת אל
מאחורי הדלפק, אני מסתובבת בדיוק כשאר קם ומצטרף לאחי.
הם צועדים לעבר המשרדים הפינתיים, ויש לי הרגשה ממש רעה
לגבי כל העניין. אני רואה אותם נעלמים, ואחדים מאנשיו של
אחי הולכים בעקבותיהם. אני נושמת עמוק ומנסה להיות אמיצה
כשמתחוויר לי שהאיש הזה עלול להיפגע בגללי. אני לא יכולה
להרשות לזה לקרות.

אני שוב מקיפה את הבר, חוצה את המסעדה בריצה ופונה
למסדרון שמוביל למשרדו של אחי. אני נשענת על דלת המשרד
ומצמידה אליה את אוזני, ולשם שינוי אני שמחה שהיא עשויה עץ
חלול ודק. "בנאדם, אני מצטער", אני שומעת את הזור אומר. "לא
ידעתי שזאת אחותך. אני עובד בשבילך. הכנסתי אותך לספורט
מכללות."

"ובתמורה עזרתי לך לנצח במגרש הפוטבול, המאמן. הודות
לסם שלי, הביצועים של השחקנים שלך השתפרו, והבדיקות
שלהם נקיות."
"אני יודע."

"אתה לא יודע, אחרת לא היית מתחיל עם אחותי. יש פה
כללים, ו'לא ידעתי' לא מקובל עליי."
"איך הייתי אמור לדעת?"

"מה יקרה אם תציע את הסם לאדם הלא נכון? אתה חייב
לדעת עם מי אתה מדבר. טעות אחת יכולה לשלוח את כולנו
לכלא. אתה תצטרך לשלם על זה."
"לשלם? איך?"

"תפשיטו אותו," פוקד אחי, ואני מכסה את פי כדי להחניק השתנקות מבוהלת. אלוהים אדירים. מה הוא עומד לעשות? "לא," אומר אד. אני יכולה לשמוע את הפחד בקולו, וזה בדיוק מה שאחי רוצה. "לא," הוא מתחנן. "לא. אני לא מוכן. אתה לא –" משהו נחבט בדלת ואני מזנקת לאחור, לבי הולם בחזי, ואני מבינה שאד כנראה ניסה לברוח. חבטה נוספת מרעידה את הדלת, חזקה יותר, ולאחריה אני שומעת את קולו של אחי. והוא קרוב.

"אני עומד לתת לך מכות," הוא אומר. "אם תצעק, אני אמשך לתת לך."

אני משפילה את מבטי לידיי הרועדות. כיצד אדריאן מסוגל להיות אדם אוהב כל כך איתי, ואכזר כל כך עם אחרים? למה החיים שלי כאלה? למה? אד גונח, ואני יודעת שמכים אותו. אבל אני לא יכולה לעזור לו. אני בקושי יכולה לעזור לעצמי. אני ממהרת במסדרון וחומקת לתוך משרד קטן. אני לוקחת את התיק שלי, מעבירה את הרצועה לאורך חזי באלכסון, ומבטי צד את השתקפותי במראה, את שערי הארוך הכהה שגולש על כתפיי בגלים, את עיניי החומות המיוסרות. אני שונאת את דמיוני המובהק לכל בני משפחת מרטינה. ואת העובדה שאותו הדם זורם גם בעורקיי.

אני יוצאת מהמשרד, הולכת במסדרון בחופזה, ולא עוצרת עד שאני מגיעה לדלת היציאה ופותחת אותה בדחיפה. ברגע שאני בחוץ, רוח הערב הקרירה נושבת סביבי, וההרים מספקים לי הקלה מתוקה מהחום הלא שגרתי ששורר בקולורדו בחודש אוגוסט. אני מתחילה ללכת ללא יעד מוגדר ומודה על כך שההמולה, שמאפיינת את העיר התחתית בצהריים, נעדרת ממנה ביום שני בעשר בלילה.

"אין דבר כזה כסף טוב או כסף רע.

יש רק כסף."

לאקי לוצ'יאנו

פרק ראשון

שיין

אני מחנה את מכונית הבנטלי הכסופה, שאבי נתן לי במתנה בשנה שעברה לאחר שהצלתי את התחת שלו, במקום החניה שלי בחניון של הבניין רבי-הקומות בעיר התחתית של דנוור, שנמצא בבעלות החברה המשפחתית *כרנדון יזמות*. שנינו יודעים שהוא קנה לי את המכונית הזאת בניסיון לגרור אותי לצד האפל ולגרום לי ליישר קו עם הדרך שבה הוא עושה עסקים, יותר מאשר כתודה על כך שדאגתי שלא יורקו אותו לכלא. הייתי מסרב למתנה הארורה אילולא אמא שלי התחננה שאעשה זאת והתעקשה שסירוב יפגע במצבו הבריאותי השברירי בגלל הסרטן. כן בטח, שום דבר אף פעם לא פוגע באבא שלי, והוא רחוק מלהיות שברירי. אילו ידע שפעלתי מתוך התחשבות בו, רוב הסיכויים שהיה יורק לי בפרצוף ואומר לי שאכזבתי אותו.

אני מדומם את המנוע, יוצא מהרכב ומסתכל על מכונית הפורש 911 של אחי הגדול, שהיתה גם היא מתנה מאבי, וכנראה ניתנה לו על כך שהכניס אותנו לצרה שבגללה חזרתי לדנוור מלכתחילה,

למרבה האירוניה. אני מהדק את הלסת שלי ותוחב את המפתחות לכיס החליפה האפורה שרכשתי לעצמי כמתנה באלפיים דולר עוד כשגרתי בניו־יורק, לאחר שזכיתי בתיק מתוקשר כשעבדתי באחד ממשרדי עורכי הדין היוקרתיים ביותר במדינה. לבשתי אותה היום כדי להזכיר לעצמי שרק כמה מהלכים מוצלחים עומדים ביני להשגת המטרה שהצבתי לעצמי כשחזרתי הביתה: לתפוס את מקומי בראש האימפריה המשפחתית לאחר שאבי יפרוש, ולהחליף את כל הכסף המלוכלך שזורם בשש מתוך שבע חברות האימפריה בכסף נקי וישר. ובעיקר כשמדובר ברווחים של חברת התרופות *ברנדון פארמה* – או בקיצור: *בי־פי* – הנכס החדש שאת רכישתו כפיתי על החברה לפני שלושה חודשים בלבד.

אני פונה לעבר המעליות כשהטלפון הנייד שלי רוטט ומתריע על כניסה של הודעה חדשה. אני שולף אותו מתוך כיס הז'קט וקורא את ההודעה שהתקבלה מהמזכירה שלי ג'סיקה:

סת' התקשר עכשיו. הוא צריך לדבר איתך בדחיפות. אמרתי לו שהבוקר יש לך פגישה בחטיבת התרופות והוא ניתק לי. כמו שאני מכירה אותו, הוא כנראה יופיע בפגישה שלך.

סֶת' קָיִיג' הוא האדם היחיד שהבאתי איתי לחברה כשהגעתי, והאדם היחיד שאני סומך עליו במקום הזה, פרט לג'סיקה.

אני לוחץ על כפתור המעלית ומתקשר לסת'. "הרגע נכנסתי לחניון של בי־פי כדי לפגוש אותך", הוא עונה.

"בדיוק חניתי בבניין שבעיר התחתית."

"בן זונה. אני עושה פניית פרסה. יש לי משהו שאתה צריך לראות עכשיו, לא אחר כך, ואני לא יכול לדבר על זה בטלפון. אחיך בבניין?"

אני מעיף מבט בפורש. "המכונית שלו כאן, אז אני מניח שגם הוא. מה לעזאזל עשה דרק עכשיו?"

"בוא נגיד שלדעתי לא כדאי לו להיות בקרבת מקום כשתגלה.
עדיף שניפגש מחוץ למשרד."

"שמישהו יירה בי," אני נוהם.

"לא," הוא מתקן. "מישהו עוד יירה בכולנו."

"אני אפילו לא רוצה לדעת למה אתה מתכוון," אני אומר
ועוצר את דלת המעלית שנפתחה וכבר החלה להיסגר. "תפגוש
אותי בבית הקפה."

"אתם עדיין תהיו באותו בניין. לא נראה לי שזה רעיון

טוב."

"פשוט תגיע כבר," אני פוקד עליו בקוצר רוח, מנתק את
השיחה בעודי נכנס למעלית הריקה ולוחץ על כפתור הלובי.
במהלך הנסיעה הקצרצרה אני מצליח להעלות על דעתי לפחות
חמש דרכים שבהן עלול אחי לדפוק את המהלכים שקידמתי.

אני יוצא למסדרון השיש האפור, צועד לעבר המבואה העצומה,
ופונה ימינה, אל בית הקפה שדחוק בין המסעדה למשרד הדואר –
כולם שוכנים בבניין של ברנדון יזמות. אני פונה לדלפק, כשקארן,
בעלת בית הקפה – אישה נמרצת כבת ארבעים עם שיער אדמוני
ואישיות גדולה – נעמדת בדרכי ולא מאפשרת לי לחמוק
מהדברנות האופיינית לה.

"נו, נו, נו," היא אומרת ונשענת על הדלפק. "עכשיו אני יודעת
מה אני מפספסת במשמרות הבוקר, ואני חייבת לומר שלראות את
שיין ברנדון בכבודו ובעצמו במקום את המזכירה שלו זאת חוויה
מעוררת הרבה יותר מכל כוס קפה שאני מוכרת. אבל מובן שאתה
ואחריך הרווחתם את המראה החיצוני שלכם ביושר. האבא הזה
שלכם חתיך."

פה נעוצה הבעיה, לכן היא עולה לאמא שלי על העצבים,
ושאני שמח להזמין את ג'סיקה לקפה אחר הצהריים בתמורה

לכך שהיא מביאה לי את הקפה בבוקר. לא רק שקארן פטפטנית ופלטטטנית, היא גם דלוקה קשות על אבא שלי.

"טוב," אומרת קארן ולוקחת עט כדי לרשום את ההזמנה על הכוס שלי. "לאטה גדול עם מנת אספרסו משולשת?"

"בדיוק מה שאני צריך," אני מאשר, אם כי יש לי הרגשה שברגע שסת' יגיע, אני אצטער שלא הזמנתי בקבוק ויסקי.

"אין בעיה, מותק," היא אומרת בקריצה ופונה אל מכונת האספרסו. "אני אוסיף את זה לחשבון שלך."

אני צועד לקצה הדלפק, שאליו מגיעות ההזמנות המוכנות, מניח עליו את מרפקי ונסוג לנבכי מחשבותיי בניסיון להתחקות אחר הבעיות שרק החרפו לנוכח הקרע ביני לדרך. הוא בן שלושים ושבע, גדול ממני בחמש שנים ויורשו החוקי של אבינו. הייתי מוציא את עצמי בשמחה מכל העניין וחי את חיי, אבל לעזאזל, עכשיו כשאני מודע למצב, אני לא יכול פשוט לקום וללכת.

ההזמנה שלי מגיעה, ואני מזדקף כדי לקחת את הקפה שלי ולמצוא מקום ישיבה, כשבחורה בשיער חום, יפה כבת עשרים, עם בושם מתוק ופרחוני, רצה לעברי ולוקחת את הכוס.

"גברתי," אני מתחיל לומר, "זה –"

היא לוגמת ומעוותת את פניה. "מה זה?" היא פונה לעבר הדלפק. "סליחה," היא קוראת. "טעיתם בקפה שלי."

"בגלל שזה לא הקפה שלך," נוזפת בה קארן ומניחה כוס חדשה על השולחן. "זה הקפה שלך." היא לוקחת את הכוס שלי, מסובכת אותה ומצביעה על השם שכתוב על צדה. "זה הקפה של שיין." היא מעיפה בי מבט. "אני מיד מסדרת את זה. יש לי עוד לקוח."

אני מנופף אליה בהבנה והיא נחפזת ללכת. גנבת הקפה הריחנית פונה אליי, לחיי הפורצלן שלה סמוקות, ושפתיה המלאות

המשוחות בוורוד מסיחות את דעתי. "אני ממש מצטערת," היא ממהרת לומר. "חשבתי שאני היחידה שעדיין לא קיבלה את הקפה שלה, ואני ממהרת." היא מגישה לי את הקפה שלי, אך מיד מניחה אותו חזרה על הדלפק. "אתה לא יכול לשתות את זה. שתיתי ממנו."

"ראיתי," אני אומר ומרים את הכוס. "טעמת ממנו ועיקמת את הפרצוף."

עינייה נפערות, וצבען הכחול-חיוור תואם את חולצת המשי קצרת השרוולים שלה. "אה. כלומר, לא. בעצם, כן, עשיתי את זה, אבל לא בגלל שהקפה לא טוב. הוא פשוט מאוד חזק." "זה לאטה עם מנה משולשת."

"משולשת," היא אומרת בפנים חמורות סבר. "ידעת שבמדינות עולם שלישי מסוימות ממלאים בקבוקים בחומר הזה ומוכרים אותו כתרופת פלא שמצמיחה שיער על החזה?" היא מנמיכה את קולה ללחישה, "זה לא ייראה עליי טוב."

"למרבה המזל," אני אומר בצחוק, כשחמש דקות לפני כן לא חשבתי שאצליח לצחוק כלל הבוקר, "לי אין את הבעיה הזאת." אני מרים את הכוס, אומר "לחיים" ולוגם, והטעם העמוק והעשיר גולש במורד גרוני.

היא מחווירה, חוסר נוחות ניכר בפניה כשהיא חוזרת ואומרת, "שתיתי מהכוס הזאת."

"אני יודע," אני אומר ומחזיר לה את הכוס. "תנסי לקחת עוד לגימה."

היא לוקחת את הכוס ומניחה אותה על הדלפק. "אני לא יכולה לשתות את זה. וגם אתה לא." היא מצביעה על פתח המכסה שמוכתם בוורוד. "האודם שלי נמרח על הכול, ואני לא יודעת איך לומר לך את זה, אבל הוא מרוח גם עליך ו..." היא צוחקת

בקול רך וסקסי, וידיה מתמקמות על מותניה הצרים-אך-מקומרים-מתחת לחצאית השחורה הצמודה שלה. "סליחה. לא התכוונתי לצחוק, אבל הגוון הזה לא מתאים לך."

עכשיו גם אני צוחק, האישה הזאת מדליקה אותי באופן רשמי ובלתי אפשרי, אף על פי שאני מרגיש בעיצומה של מלחמת עולם שלישית. "נראה שאת יודעת איך להשאיר חותם." "למזלך, זה לא חותם קבוע," היא אומרת. "אתה יכול פשוט לנגב אותו. ותודה שאתה מקבל את זה בהבנה. אני באמת מצטערת על הכול."

"אם את באמת מצטערת, תנגבי אותו את."

מצחה מתקמט בבלכול. "מה?"

"את מרחת עליי אודם." אני מרים מפית מהדלפק ומגיש לה

אותה. "אז את תנגבי אותו."

"מרחתי את האודם על הכוס," היא אומרת כשהיא מתאוששת

מההלם. "אתה מרחת אותו על עצמך."

"מבטיח לך שאם הייתי מורח אותו על עצמי, שנינו היינו

נהנים עכשיו הרבה יותר." אני מעיף מבט חטוף במפית. "את

מתכוונת לעזור לי?"

לחייה מאדימות, והיא מחבקת את עצמה. הביישנות הפתאומית

שלה סותרת את הערותיה המצחיקות הקודמות מלאות הביטחון,

היא מסקרנת אותי. "אני אגיד לך אם לא תוריד הכול."

שפתיי – מוכתמות האודם – מתעקלות לנוכח השנינות שלה,

אבל אני בכל זאת לוקח את המפית ומנגב את פי, ולאחר מכן

זוקר כלפיה גבה בשאלה. היא מצביעה על זווית פי. "יש לך עוד

קצת משמאל."

אני מוסר לה את המפית. "תנגבי את זה את."

היא שואפת עמוקות כאילו אוזרת אומץ ולוקחת את המפית

מיד. "טוב," היא אומרת ומתקרבת אליי, הניחוח השובב והמתוק שלה מדגדג את נחיריי. היא מושיטה את ידה לפי, גופה נע לכיווני, וידי משתוקקת לנוח על מותניה. אני רוצה את האישה הזאת, ואין לי כוונה להניח לה לחמוק ממני.

"הנה," היא אומרת ושומטת את זרועה, ואני אוחז בידה ומחזיק אותה ואת המפית בינינו, לא מוכן לתת לה לברוח.

עיניה התכולות היפהפיות נפערות בהפתעה ומתרוממות אל עיני באחת, ומבטינו נפגשים ועובר בינינו ניצוץ חשמלי ששולח אלי זרם לא צפוי, כזה שבא לי טוב. "תודה," אני אומר ומרכך את הנימה התובענית שכבר מזמן הפכה אצלי לטבע שני.

"הייתי חייבת לך," היא אומרת בקול יציב, אבל בעיניה יש רמז קל לבהלה שלא ציפיתי לראות באישה חכמה ובטוחה בעצמה. "איך קוראים לך?" אני שואל.

"אמילי," היא עונה, חסרת נשימה מעט, ובאותו הרגע אני מחליט שחוסר הנשימה הקל מוצא חן בעיניי, אבל הייתי עוד יותר שמח אם היתה עירומה וחסרת נשימה. "ואתה שייין."

"נכון," אני אומר, וכבר חושב על כל הדרכים שבהן אוכל לגרום לה לומר שוב את השם שלי. "אף פעם לא ראיתי אותך כאן."

"אף פעם לא הייתי כאן," היא עונה, ויש לי תחושה משונה שאנחנו מתווכחים, אף על פי שאנחנו לא. ואולי כן?

הנייד שלי מצלצל ואני מקלל בתוכי את התזמון, חוש שיש לי כלשהו אומר לי שהאישה הזאת תיעלם ברגע שאשחרר לרגע. ועם זאת, אני מוכרח להביא בחשבון את הפיצוץ שסת' מנסה לעצור. "אל תזוזי," אני פוקד עליה ומרפה ממנה כדי לשלוף את המכשיר מכיס. אני מעיף מבט בצג ורואה שזאת אמי, ובדיוק באותו הרגע אמילי עוקפת אותי בתנועה מהירה.

אני מקלל ומסתובב כדי לדרוף אחריה בדיוק כשסת' נעמד לפניי. והיות שהוא משתווה בגובהו למטר ותשעים שלי, ורוחב כתפיו עולה על שלי, אני נאלץ לעצור. אני מעווה את פרצופי, והוא זוקר לעומתי גבה בלונדינית שתואמת את גון השיער הסמיך שעל ראשו. "מחפש אותי?"

"כנראה," אני אומר ומושיט את ידי לעבר כוס הקפה, ואז פוסח עליה לטובת הקפה של אמילי, אולי מתוך רצון להחזיק אותו כבן ערובה עד לשובה, אם כי אני לא מאמין שהיא תחזור.

"טוב לראות גם אותך," הוא אומר, דבריו נוטפים ציניות. סימן ההיכר שלו ותכונה שלמדתי לצפות לה ממנו לאחר חמש שנות היכרות.

"ספר לי חדשות טובות, לשם שינוי," אני אומר ומסמן לו לבוא בעקבותיי לאורך מעמדי תצוגה עמוסי שוקולדים וסוגי קפה ושלישיית שולחנות ריקים, עד שאני מתיישב בשולחן פינתי עם פניי אל הכניסה.

סת' מתיישב לצדי כדי שגם הוא יוכל להשגיח על הדלת, ודומה שסוכן הסי־איי־אי לשעבר תמיד עומד על המשמר. אחרי הכול, יכולותיו, נאמנותו, ונטייתו לגשת היישר לעניין הן כמה מהסיבות שגייסתי אותו למשרד עורכי הדין שלי בניו־יורק. הוא פותח מעטפה לבנה גדולה, שולף מתוכה תמונה ומניח אותה לפניי. "חברת האבטחה הפרטית ששכרנו לעקוב אחרי אחיך מסרה לי את זה לפני כשעה."

אני מביט בתמונה שמתעדת את אחי מוסר מעטפה גדולה לגבר שמעולם לא ראיתי, ובוחר את סת'. "מי זה?"

"הוא עובד עבור מנהל המזון והתרופות."

כל טיפה של עונג ששאבתי מהמפגש עם אמילי מתפוגגת.

"אז זה קשור, מן הסתם, לחטיבת התרופות. אני לא רוצה לחשוב בכלל על מספר החוקים שהפרנו מעצם הפגישה הזאת."

"בגלל זה רציתי שתראה את זה מיד."

"אנחנו יודעים מה היה במעטפה? אנחנו יודעים משהו בכלל?"

"את השם של העובד במנהל התרופות ואת שנות הוותק שלו. זה פחות או יותר הכול, אבל אישרתי לצוות האבטחה לעקוב אחריו מהיום."

אני מעיף מבט בתמונה ונאבק בזעם שלא יוביל אותי אלא לגיהנום שאחי מנסה לגרור אותי אליו. "זה קרה בעקבות הפגישה של בעלי המניות בשבוע שעבר. התפארתי בה ברווחים של ביליון פי והבטחתי להם שברגע שמנהל התרופות יאשר את התרופה החדשה שלנו לאסתמה, נוכל להיפטר מכל הכסף המלוכלך."

"והם לא ראו בזה הזדמנות להכפיל את הכסף שלהם," סת' משלים את דבריי. "וכאן דרך נכנס לתמונה והבטיח שהוא יטפל בזה כדי לזכות בקולות שלהם. ידעתי שזה יכול לקרות. דיברנו על זה. שקרנים לא מתיישרים סתם ככה."

"לא," אני אומר בנוקשות. "הם לא. ואם הייתי פועל לפי האינסטינקט הקטלני שהנחה אותי כשעבדתי בניו־יורק, זה לא היה קורה."

"מפני שעדיין לא ויתרת על משרד עורכי הדין."

"זה לא שלא ויתרתי על המשרד. על אחי לא ויתרתי. אמנם לא רציתי להודות בזה עד עכשיו, אבל ידעתי שאם אשאר כאן, אחי יהפוך לאויב שלי."

סת' רוכן לעברי. "תקשיב לי, שייין. אני בן שלושים וחמש. עבדתי בסי־איי־אי שבע שנים, וכשכיר ברחבי העולם חמש שנים נוספות לפני שלקחתי את העבודה הזאת. ראיתי מפלצות. ראיתי

פושעים. ראיתי את המשפחה שלך, ואני אומר לך את זה לא רק בתור האדם ששכרת לשמור לך על הגב, אלא גם בתור חבר שהיה שומר עליך בכל מקרה." הוא מקיש על דמותו של אחי בתמונה. "זה האויב שלך. ואני לא מתכוון לתת לך לשכוח את זה." "הוא גם אחי, וזאת המשפחה שלי שאני רוצה להציל." "יכול להיות שלא תוכל להציל אותה."

"אני מודע לזה, ואם החיים שלי לא יסבבו סביב החברה הזאת כמו שהם סבבו סביב הקריירה שלי כעורך דין, אני אכשל. תאמין לי, כבר התמודדתי עם מספיק דיונים משפטיים בגלל המשפחה שלי כדי לדעת שדם יכול לפלג בדיוק כפי שהוא יכול לאחד, במיוחד כשכסף וכוח מעורבים. אני חייב להשתלט על המצב הזה לפני שכולנו נגמור בבית החולים, או בכלא." "אז אנחנו מסכימים. זאת מלחמה."

"זאת תמיד הייתה מלחמה. קודם לא רציתי לקרוא לזה בשם, אבל עכשיו אני מוכן. הגיע הזמן לצאת לקרב." "כלומר?"

"התנהגתי יפה למען אחי. אבל היום הוא הציב אותי – אותנו – בקו האש מבחינה חוקית, ונמאס לי להבליג. המכשול העיקרי שעומד בדרכי הוא הקולות שאני צריך להשיג במועצת המנהלים כדי לתפוס שליטה."

"ומתי בדיוק תיערך ההצבעה? כי לפי מה שאני יודע, זה לא שאבא שלך עומד לפרוש ודואג לסמן וי על כל הדברים שהוא רוצה לעשות לפני שימות. אם הוא לא היה מאבד עשרה קילו בחצי השנה האחרונה, הייתי עוד יכול לשכוח שהוא גוסס מסרטן." "אם רק הייתה השכחה מעלימה את המחלה." "לא משנה מה מצבו, אם הם יצביעו עכשיו, אני אפסיד. ובגלל שהסכמנו שאין תרופה לשחיתות, אנחנו חייבים להיפטר ממועצת המנהלים שלנו."

רק ככה אני אצליח לעקור מהשורש את כל הבעיות שלנו, ברנדון פיננסיים, ששם החביא אבא לי כספי לקוחות במשך שנים וביצע עבורם עסקאות לא חוקיות. שאר החברות – הובלה, מסעדות, נדל"ן ופלדה – הן בסך הכול שלדים בורסאיים שנועדו להחביא את הכסף שלנו ושל אותם לקוחות."

"לא תיפטר מהם אם לא תהיה קשוח."

"הייתי קשוח גם כשזכיתי בתביעה או כשהצלתי את התחת של אבא שלי מהסוכנים הפדרליים. זה משחק שחמט, ואפילו אבא שלי ואחי יגידו שאני שחקן שח מעולה, מילולית ומטאפורית. תשכור את הצוות שאתה צריך ותשיג לי את המידע שיעזור לי לזרוק אותם מהמועצה."

"מידע או לכלוך?"

"זה אותו הדבר כשמדובר באנשים האלה, לא?"

"הגבול ביניהם דק."

"אני אשקול אם זה לכלוך כשיהיה לי חומר לעבוד עליו, אבל אם לא אערער אותם, המשפחה שלי תסלק אותי מהעסק לפני שזה יקרה."

"כבר מצאתי 'לכלוך' משמעותי על כולם, מספיק כדי לכפות עליהם לפרוש. כולם מלבד מייק רוג'רס. הוא נראה לי נקי. הוא בעלים של קבוצת כדורסל מקצוענית ובעל עשרים אחוזים מהמניות שלנו, ואני לא מצליח להבין למה לו להסתכן בחובות שיש כאן. אני בטוח שהוא מסתיר כסף אצל אבא שלך, אבל אנחנו לא יכולים להשתמש במידע הזה בלי לחשוף את החברה לתביעות."

"בדיוק בגלל זה הוא מעורב בחברה. יש לו ערמות של כסף שהוא רוצה להעלים ולהשקיע. הוא יפסיד יותר מכולם כשנסגור את מחלקת ההשקעות. חשוב שתדע שמייק הוא היחיד, חוץ

ממני, מדרך ומאבא שלי, שיש לו רשימה מלאה של העסקאות שבוצעו במחלקת ההשקעות. הוא יכול ללכד אנשים נגדי. הוא מסוכן."

"למה שאבא שלך יצרף אותו למועצת המנהלים וייתן לו את כל הכוח הזה?"

"שאלה טובה. אבא שלי הוא לא מסוג האנשים שייתנו למישהו כוח בלי סיבה. אני אשאל את אמא שלי אם היא יודעת משהו. בינתיים תשיג לי מידע על האחרים."

"אתה בטוח שאמא שלך עדיין בצד שלך?"

"תאמין לי שכן. אמא שלי לא חושבת שהיא תיראה טוב בסרבול כתום. העימות שהיה להם עם החוק לפני שנה הבהיל אותה עד עמקי נשמתה. למזלה, אני מתכוון להפוך את ברנדון יזמות לגדולה ולמשגשגת מאי־פעם." אני לוקח את התמונה ותוחב אותה לתוך המעטפה.

"מה אתה מתכוון לעשות עם זה?"

"להשתמש באבא שלי כדי שישלוט בדרך ולהרוויח עוד זמן עד שאוכל לרסן אותו בעצמי. ואם כבר מדברים על דרך, אנחנו בטוחים שהוא לא שיחד אף מקור בכי־פי שיעביר לו מידע?"

"אני עדיין בודק את הנושא." סת' מעיף מבט בשעונו. "אני נפגש עם ראש מחלקת האבטחה בכי־פי בעוד שעה כדי לאסוף את רישומי האבטחה והצילומים. אני אעבור על הכול הלילה ואעדכן אותך מה מצאתי." הוא קם, אבל עוצר ומוסיף, "קְנוּה, קָנָם" – "היזהר מהכלב" בלטינית – ופונה לעבר היציאה.

אני מביט בו מתרחק ומהרהר בדבריו, בדבריי, אותן המילים שאמרתי כמעט בכל יום בניו־יורק, רגע לפני שנכנסתי לזירת הקרב אל מול הפרקליט הנגדי, ואני יודע בדיוק מדוע סת' חזר עליהן עכשיו. זאת דרכו להזכיר לי שכבר לא מדובר כאן במשפחה. אלא

בניצחון, וה"כלב" אינו הפרקליט הנגדי, אלא אחי, ואני מכוון לשים עליו רצועה לפני שהוא יוליך את כולנו לאברון.

אני מרים את הכוס מהשולחן בעודי נעמד, מקרב אותה לשפתיי ולוגם ארוכות. הטעם המתוק העשיר של השוקולד מעורר את בלוטות הטעם שלי ומזכיר לי את האישה שהזמינה אותו. אני חוצה את החדר לעבר פח האשפה ומבין בדיוק מה משך אותי לאמילי. היא היתה חזקה, ועם זאת מתוקה ורכה בכל ההיבטים שהחיים האלה, והמשפחה שלי, הפכו אותי לקשה. היא מסוג הנשים שהעולם שלי אוכל בלי מלח. אני זורק את הכוס ומגיע למסקנה שטוב שהיא ברחה.

כעבור חמש דקות אני יוצא מהמעלית בקומה העשרים וחמש, וכשאני עוצר להעיף מבט במילים *ברנדון יזמות* שמתנוססות על הקיר, מבטי מתמקד בסמל האריה שמתחת לה. הוא אמור לייצג את אבא שלי – מלך הג'ונגל שלנו, במילים שלו – וככה בדיוק הוא הצטייר בעיניי עד שהייתי כבן ארבע־עשרה. מאותה נקודה והלאה הוא הפך בעיניי לגבר שהוא עכשיו, למפלצת שמסוגלת לטרוף כל כבשה שעומדת בדרכה, וגם כמה שלא. ואם כי אותו אינסטינקט רצחני קיים גם בתוכי, לעולם לא אהיה כמותו. המחשבה שוב מדרבנת אותי לפעולה, ואני צועד לעבר דלתות הזכוכית הכפולות שמובילות למשרדי החברה שלנו.

אני נכנס לאזור הקבלה, שבו ניצב שולחן ענקי דמוי פרסה במרכז צומת המתפצל לכמה מסדרונות. רוב המשרדים שלנו נמצאים בצדו השני של הבניין. קלי, בלונדינית חדשה וחצופה כבת עשרים, שמאיישת את שולחן הקבלה, מזדקפת כשאני קרב אליה. "אחר צהריים טובים, מר ברנדון."

"אבא שלי כאן?" אני שואל כשאני עוצר מולה.

"כן, אבל אני חושבת שאחיק איתו."
 "מעולה", אני אומר. "אל תודיעי לו שאני בדרך."
 "אבל הוא אמר –"

אני מבטל את מחאתה בהינף ידי ופונה שמאלה לאורך מסדרון קצר. צעדים ספורים ואני כבר במובלעת שמחוץ למשרדו של אבי. ובהתחשב בעובדה שאבא שלי כבר זרק את המזכירה השלישית שלו השנה, אין שם אף אחד שיעצור אותי מלחלוף על פני השולחן העשוי עץ מהגוני, שממוסגר בתמונה ענקית של קו הרקיע של דנוור, ולהגיע לדלתות העץ הכפולות של משרדו, שמתנשאות מהרצפה עד לתקרה. אני פותח אותן מבלי לדפוק, וכשאני נכנס לחדר, אני מוצא את אבא שלי יושב מאחורי שולחן עצום מעץ אלון דמוי חצי־ירח.

דרך מזנק מתוך אחד משני כיסאות עור גבוהי־משענת שנועדו לאורחים, ומסתובב אליי. חליפתו הכחולה המחויטת והיקרה מסמלת את כל מה שפגום בחברה ובמשפחה הזאת. וזה אפילו לא מזיז לו. להפך, הוא מתגאה בזה.

"מה לעזאזל אתה עושה כאן, שיין?" הוא דורש לדעת. "לא למדו אותך לדפוק בדלת?"

אני מתעלם ממנו וסוגר את המרחק ביני לאבי, שלא עושה דבר מלבד להביט בי מתקרב, ובוחר לא לדבר עד שאני נעמד לפני שולחנו, מעברו השני של דרך.
 "כן, בן", הוא דורש לדעת, וקולו נמוך ומרוסן, כמו כל מעשיו.
 "מה לעזאזל אתה עושה?"

הוא גוער בי אבל אני כבר יודע, מכיר את הברק בעיניו, והוא רחוק מלהיות כעוס. הוא משועשע. מלחמת השליטה שהוא הצית בין שני בניו מפיחה בו חיים. הוא לא מכה על חטאיו גם לא עכשיו, כשמלאך המוות נוקש על דלתו. אלא מתגרה

בו שיבוא לקחת אותו, וככל שהייתי רוצה להאשים את הגידול במוחו, אני לא יכול. אני אוהב את אבא שלי כי הוא אבא שלי, אבל הוא מנוול, ובדיוק בגלל זה נשבעתי שלעולם לא אעבוד כאן.

אני מכניס את ידי למעטפה, שולף את התמונה וזורק את שתייהן על השולחן לפניו. "אתה יודע מי זה?"
 דרק עונה לפני שאבי מספיק. "אמרת שמנהל התרופות מונע מאיתנו להכפיל את הרווחים שלנו. עכשיו הוא כבר לא."
 הגאווה והניצחון בקולו מאלצים אותי לרסן את הכעס שאני מרגיש לפני שאני מסתכל עליו. "קראת את הדוחות שלפיהם התרופה עדיין לא מוכנה לצאת לשוק? אנחנו לא יכולים לסכן חיי אדם." ובגלל שלאחי אין מצפון כלל, אני מוסיף, "זה חושף אותנו לתביעות."

"שנוכל לממן", מתווכח דרק, "אנחנו שוחים בכסף. ויש לנו אותך, אתה תוכל להרוף אותן."
 "אנשים ימותו", אני מסנן.

"כל חברת תרופות לוקחת סיכונים מחושבים", הוא משיב.

"התרופה לא מוכנה."

הוא מניח את ידיו על גבו של אחד מכיסאות העור שמפרידים בינינו. "אף אחד לא אמר שנפסיק לשפר את איכות המוצר, אבל שילמתי כדי לוודא שנוכל להוציא אותו לשוק מתי שנרצה."
 אני מחקה את תנוחתו ושם את ידי על גב הכיסא השני. "תשלומים חד-פעמיים בסכומים גבוהים, כאלה שקל לעלות עליהם, לארגונים שונים הם בדיוק מה שהכניס את החברה הזאת לצרות בשנה שעברה, למקרה ששכחת."
 "וטיפלת בזה אז, ככה שאני בטוח שתטפל בזה שוב במידת הצורך."

"אם המצב יסתבך, אני לא אגן עליך."
 "אתה קנית את חברת התרופות. אתה מעורב, אח קטן. אף אחד לא יאמין לך אם תאמר להם אחרת."
 קשה לפספס את האיום שמסתתר בדבריו. אם הוא ייפול, הוא יעשה כל שכיולתו כדי להפיל אותי איתו. "אם אתה רוצה לשחק את אלוהים, תעשה את זה עם אחת משש החברות האחרות בתאגיד שלנו."

"זה ההבדל בינך וביני, הוא אומר. "אתה רוצה להיות אלוהים. אני, לעומת זאת, מעדיף את אש הגיהנום."
 "עד שהיא תשרוף אותך חי."

לסתו נקפצת, עיניו בורקות בכעס, אנחנו דומים במראה, אבל אני גם מכיר בעובדה שאין לנו שום דבר אחר במשותף, במיוחד לא החברה הזאת.

"נו באמת, אחי," הוא אומר, וגוון קל של שעשוע צובע את קולו. "רצית שיאשרו את התרופה, ואתה יודע את זה. ועכשיו יש לנו מפקח בכיס. אנחנו צריכים לחגוג."

אני פונה לאבי. "אחרי שניקיתי את הבלגן שלך, ביקשת שאשאר ואגן על החברה הזאת. תרסן אותו, אחרת המורשת היחידה שתשאיר תהיה כלא, כי אני אעזוב. אני פאקינג אקום ואלך, וזה יהיה סופו של המשחק הקטן שלך. ובפעם הבאה שכל זה יתפוצץ לך בפרצוף, אני לא אסדר את הבלגן."

שפתיו של אבי מתהדקות, מבטו הופך נוקב, אפל, ואם כי עיניי הן באותו גוון אפור־בהיר, לעולם לא ארשה שאותו מבט קשה וקר יחדור גם אליהן. "אתה יודע שאני עומד למות," הוא אומר.

"אז לא נשאר לך מה להפסיד פרט למורשת שלך," אני אומר בכנות אכזרית, מפני שאכזריות היא הדבר היחיד שהוא מבין.

"אני, לעומת זאת, יכול להפסיד הכול, וזה יותר מדי. אני לא מוכן ללכת לכלא בשבילך."

שפתיו מתעקלות במרירות. "החברה הזאת שרדה עשרים שנה בלי אמות המוסר שלך."

"עד שהעסקה ההיא נכשלה, ועליכם על הכוונת של הסוכנות הפדרלית. טייחתי את החרא הזה בניגוד מוחלט לכל מה שאני מאמין בו." כעס ואשמה בוערים בו. "בגלל שאמרת שתהיה לי הזדמנות לתקן את המצב פה אחת ולתמיד." אני מעיף מבט בדרך. "ובכל זאת אתה אח שלי, אני מנסה להשאיר אותך מחוץ לכלא." "מה שתגיד, שיין, העיקר שתוכל להסתכל על עצמך במראה אחר כך."

אני לא מכבד את ההערה הארסית בתשובה שרק תצית מתקפה נוספת מצדו, אלא מחזיר את מבטי לאבי. "אתה יודע מה צריך כדי להשאיר אותי כאן. זה לא נתון לדיון." אני סב על עקבי, צועד לעבר הדלת, וברגע שידי נסגרת סביב הידית, אבי מדבר. "ברנדון פארמה שלך. דרך לא יתערב בה יותר."

אני לא מסתובב, אלא משתהה במקומי רק עד שאני שומע את דרך מקלל חרישית. אני לא נשאר להקשיב לוויכוח שללא ספק יבוא. אני יוצא מהמשרד, סוגר את הדלת מאחוריי וחוצה את מובלעת המזכירות בצעדים ארוכים ונחושים, בדרכי למשקה חריף שבדרך כלל לא הייתי שותה בשעה כזאת מוקדמת. אך אני נתקל במכשול כשאני מגיע למסדרון. אמי נעמדת בדרכי.

"שיין, מתוק שלי," היא מברכת אותי לשלום. היא נראית כבת ארבעים על אף היותה בשנות החמישים לחייה, בשמלה שחורה מלאת סטייל שחובקת את גופה באופן שאף בן לא היה מאשר. "אבא שלך נמצא?" גבותיה מתכווצות, והיא אוחזת בזרועי. "אתה נראה כאילו משהו מטריד אותך. מה קרה?"

אני מופתע בכל פעם מחדש מהמהירות שבה היא מצליחה לקרוא אותי, אף על פי שאני יודע שפניי לא מסגירות דבר. "שום דבר שאני לא מסוגל להתמודד איתו." ומשום שאני יודע שאלה לא הזמן או המקום לשוחח איתה על מייק רוג'רס, אני אומר, "יש לי עבודה לעשות."

"זאת אומרת, אתה לא רוצה לדבר על זה." היא מצמצמת לעברי את עיניה הכחולות-חיוורות ומעבירה קווצה משערה הארוך הכהה אל מאחורי אוזנה בתנועה עדינה. "אני לא צריכה לדעת את הפרטים, גם ככה, שנינו יודעים שאתה עדיין לא מקשיב לי. קודם תשתלט על העסק, ואז תעשה שינויים. רק ככה זה יצליח." היא מרפה ממני. "אני אדבר איתו. תתקשר אליי אחר כך." היא עוקפת אותי ואני מתחיל ללכת, אבל היא עוצרת אותי שוב. "אה, ומתוק, אם אתה מתכוון לעשות יותר מלזיין את האישה שהשאירה את האודם הזה על הצווארון שלך, אני מצפה לפגוש אותה."

אין לי מושג איך האודם הגיע לצווארון שלי וממש לא אכפת לי, אבל פאק, טעם האישה שהשאירה אותו שם, נשמע לי ממש טוב עכשיו. ואם היא היתה שלי, לא הייתי מרשה לאמא שלי, או לכל אדם אחר במשפחה שלי, להתקרב אליה.

"מאחורי כל הון אדיר עומד פשע."

צ'רלי לוצ'יאנו

פרק שני

שיין

רבע שעה לאחר הצהרת ה"אודם" של אמא שלי אני כבר יושב לשולחן מעץ הדובדבן במשרד הפינתי שלי שמול משרדו של אחי ומנסה להתרכז בעבודה, כשג'סיקה, בלונדינית גבוהה עם תספורת קוצים וגישה עוקצנית, נכנסת למשרד.

"החולצה הנקייה שלך הגיעה," היא מצביעה על פריט הלבוש שבידה. "ואני רק רוצה לומר, אם אתה מזעיף פנים בגלל האישה שגרמה לך להחליף בגדים, אני מבקשת שלא תחזור על החוויה."

"זאת לא הסיבה לאודם על הצווארון שלי," אני אומר ושומט את עט המון-בלאן היוקרתי שלי על השולחן. "אחרת מצב הרוח שלי היה הרבה יותר טוב."

היא תולה את החולצה על גב הדלת. "נשמע שיש שם סיפור מעניין, אבל שנינו יודעים שלא תספר לי אותו, אז אני לא אשאל." היא חוצה את החדר, נעמדת מול השולחן שלי ומניחה לפניי זוג תיקיות. "העליונה מכילה את עשר התרופות הרווחיות ביותר בעולם עם אומדני סיכונים, תביעות ומחקרים קליניים. התחתונה

מכילה את הרקע של שחקני המפתח שהוציאו אותן לשוק. "יעילה כמו תמיד," אני אומר. "עבודה טובה. דרך – כן. דרך חזר למשרד שלו ממש אחרי שאתה הגעת." במילים אחרות, אבא שלי נטרל אותו, ואלה, לפחות, חדשות טובות.

"אנה, המזכירה החדשה שלו, נכנסה אחריו למשרד וסגרה את הדלת. מנהג חדש שהם פיתחו לאחרונה. אני ממש שמחה שהקירות במקום הזה עבים, מפני שגם הוא כנראה יזדקק לחולצה נקייה בקרוב. בטח נחמד שיש עוזרת שמספקת שירות מלא. היא יכולה לעשות הכול. בניגוד אליי. אני לא מוכנה לעשות הכול. אבל נשבעת לך שאני יותר טובה ממנה."

"אה, ג'סיקה. אף אחד לא שומר על פרופורציות כמוך. אני מחכה ליום שבו אחי יתחיל איתך כדי לגלות את הסודות שלי. הייתי רוצה פופקורן ומקום בשורה הראשונה."

"הלוואי שהיתה לי סיבה להכניס לו אגרוף כמו בדוקי. אני אתן לך לעבוד." היא צועדת לעבר היציאה מהחדר וסוגרת את הדלת מאחוריה מבלי שביקשתי, ונעלמת במסדרון. יהלום בים של סלעים.

אני מרים את התיקיות ומתחיל לתכנן את המהלך הבא שלנו בשוק, מהלך שימחק את קיומן של שאר החברות בכרנדון יזמות. אני מתחיל לקרוא ולא עוצר, מנתח את הבריתות שאני עשוי לכרות, את המוצרים האפשריים שנייצר. האינטרסים שלי מובילים אותי למחקר אינטרנטי, ואני שולח לסת' אימייל עם רשימה של שכירים פוטנציאליים. אני כבר קבור עמוק בתיקייה מספר אחת, ומרים את מבטי כשג'סיקה מניחה על שולחני כוס קפה ושקית שללל ספק מכילה את הקרואסונים שאני אוהב. "השעה שבע." אני ממצמץ ומרים אליה את מבטי. "כמה זמן ישבתי כאן?"

"נרדמה לי שקמת מהשולחן בשעה ארבע בערך, כשהלכת לשירותים – לפחות אני מקווה שהלכת לשירותים. אז, שלוש שעות, לא כולל שלוש השעות שקדמו להפסקה. במה אני יכולה לעזור?"

"לכי הביתה."

"נשארת כאן עד מאוחר כל לילה במשך חודש, שיין. אפילו לא החלפת חולצה. אתה צריך מנוחה."

"תודה רבה, אמא. אני בסדר. לכי הביתה."

"אני בת עשרים ותשע, כמעט שלושים. למען ביטחונך האישי, כדאי שלא תקרא לי 'אמא'."

"לכי הביתה," אני חוזר.

"טוב," היא אומרת, סבה על עקביה, יוצאת למסדרון וסוגרת אחריה את הדלת. אני מסתובב בכיסא לעבר החלונות שמקיפים את החדר ומתנשאים מהרצפה עד לתקרה. בקרוב העיר תוצף באור, אבל הנוף לעולם לא ישתווה ביופיו לנוף שנשקף מחלון המשרד שלי במנהטן. אני מסתובב בחזרה, מתוסכל מהמקום שאליו נדרו מחשבותיי.

הגיע הזמן ללכת הביתה, להזמין פיצה ופשוט לעבוד, אבל אני לא קם. במקום זאת מילותיה של אמי מהדהדות בראשי בפעם העשירית בערך. קודם תשתלט על העסק, ואז תעשה שינויים, ואז אני חושב לעצמי, אין סיכוי. אני זקוק למהלך שישנה את חוקי המשחק, שיכריח את כולם ללכת אחריי במקרה שחיפושו של סת' אחר לכלוך לא ייתן כלום. אני קם ולוקח את התיק שלי, דוחף לתוכו את המסמכים, ולמורת רוחי מבטי שוב נופל על הנוף שמעבר לזגוגית. במשך כמעט שנה אני משתוקק לחזור לניו-יורק, אבל הגיע הזמן שאכיר בעובדות. אני חייב להישאר כאן אם אני רוצה לנצח במלחמה הזאת, אחרת עדיף שארים ידיים. אני מחלץ

את הנייד מכיס מכנסיי ושולח הודעה למתווך לאחר חודשים של התחמקויות ממנו:

אני מוכן. תמצא לי בית. אתקשר אליך מחר.

אני מניח את רצועת התיק על כתפי, חוצה את החדר ויוצא ממשרדי אל המשרד החיצוני המואר בעמימות בדיוק באותו הרגע שדרק עושה זאת, כמובן. שנינו עוצרים מחוץ לדלתות משרדינו, והמתח בינינו כמעט מרעיד את הרצפה. אנחנו מתחילים ללכת כמו בתיאום מושלם, ואיש מאיתנו לא עוצר עד ששנינו נעמדים במסדרון כתף אל כתף, ומתחילים לעשות את דרכנו החוצה.

"החברה לא צריכה מושיע," מסנן דרק, כאילו אנחנו בעיצומה של שיחה. "אבא אולי משחק בנו, אבל שנינו יודעים שהוא לא יעמוד בצד בזמן שאנחנו קורעים לגזרים את מפעל חייו."

"תתעורר, דרק. אם לא נשנה משהו הוא ימות ואתה תהיה בכלא. אנחנו יכולים לעשות את השינויים האלה יחד."

"אנחנו לא יכולים לעשות כלום יחד, שיין."

"אנחנו אחים. פעם היינו בלתי נפרדים."

"הייתי הבייביסיטר שלך ועברתי לקולג' עוד לפני שהגעת לתיכון. אנחנו בקושי מכירים זה את זה, וכל קשר שהיה בינינו חוסל ברגע שחזרת הביתה והפכת למצפן המוסרי של כולם." לסתו נקפצת. "תחזור לעולם שלך. זה העולם שלי."

העולם שלו. הכול אצלו קשור לחברה ולכסף. לעוצמה. ובכל זאת, האח שבי, שפעם העריץ את דרק, רוצה להיכנע ולתת לו את מה שהוא רוצה, אלא שהוא הפך את זה לבלתי אפשרי. "יחד," אני אומר שוב.

"לך להזדיין, שיין. אתה לא מסוגל לראות עד כמה אני שונא אותך? רק בגלל שאתה חושב שמשוהו נכון לא אומר שהוא נכון, ובקרוב תגלה את זה. מילה שלי." הוא מתרחק ממני במהירות.

אני נעמד במרכז המבואה ומביט בגבו המתרחק, מנסה לגרום לו להסתובב בכוח הרצון, ותוהה כיצד הגענו למצב הזה, כיצד הפכנו לאויבים. הוא נעלם מעבר לפינה. נעלם. אבל הוא עדיין לא אבוד. אני מסרב להניח לזה לקרות.

דלת המבואה נפתחת ונסגרת ברעש, מעידה על לכתו, ואני מיד יוצא בעקבותיו, קצר רוח לעוף כבר מהבניין הזה. עד שאני מגיע למסדרון שמחוץ למשרדי ברנדון יזמות, הוא כבר עזב את הקומה באחת מהמעליות. ולא חולף זמן רב עד שמעלית נוספת נפתחת בשבילי.

אני נכנס אליה ומחשבותיי נודדות לא אל דרך, כי אם אל אבא שלי. הוא תמיד היה אכזרי, וכשהייתי ילד הוא מצא איך ספור דרכים להפחיד אותי. דרך אמנם היה בוגר ממני, אבל לזמן-מה שנינו שנאנו אותו ובו-בזמן ייחלנו לתשומת לבו ולאהבתו, אם כי אני לא בטוח שיש בו אהבה כלל. אני כבר לא מייחל לדברים האלה, אבל העובדה שהוא עומד למות גורמת לי לתהות אם עליי לייחל להם בכל זאת. מחשבותיי נודדות אל העבר, לגיל שש-עשרה, כשהוא הכריח אותי לרוץ במעגלים עד שהקאתי מפני שקיבלתי תשעים במבחן, ציון שנחשב כישלון בעיניו. אבל אולי אני צריך להודות לו. אחרי הכול, התקבלתי לאוניברסיטת הרווארד.

פאק, אני רוצה לצאת מהמעלית הזאת. אני ניגש לדלתות וממתין בקוצר רוח שייפתחו. בשנייה שהן נפרדות זו מזו, אני חוצה את הבניין הנטוש ועושה את דרכי לחניון. אלא שברגע שאני מגיע לדלת הפלדה, אני מהסס, והמחשבה על הדירה הריקה שלי נוגעת בכל עצב רגיש בגופי. אני מסתובב וחוזר ללובי שמוביל לשדרת הקניות של רחוב 16, עמוסת המסעדות והברים.

אני אתכוונן לעימות עם אחי כפי שהתכוונתי לתיקים המשפטיים שהיו לי בניו-יורק. בתא פינתי במסעדה. הפעם לא אזמין קנקן קפה, אלא בקבוק ויסקי יקר. אני כבר בחצי הדרך לדלת הראשית, כשמבטי נופל על עמדת האבטחה שבפינה ואני קופא במקומי. אני מדמיין או שגנבת הקפה הריחנית חזרה לבניין והיא מתווכחת עם איש האבטחה? פתאום שיחה קלילה כבר לא נשמעת לי רעיון רע. אני מזכיר לעצמי עד כמה היא לא מתאימה לחיים שלי, שכרגע דפוקים לגמרי, אבל האמת היא שזאת בדיוק הסיבה שהיא מושכת אותי. מה גם שאני לא מתכוון להפוך אותה לשלי. כלומר, לא כל עוד היא לבושה, ואם זה תלוי בי, היא לא תישאר לבושה עוד זמן רב. אני מתחיל לצעוד לעברה.

אמילי

"אני מבינה שפינת האבדות והמציאות שלכם סגורה למשך הלילה," אני אומרת למאבטח האדיש אפור השיער שיושב לשולחן האבטחה. "אבל אתה בטח יכול לחרוג מהכללים כשמדובר בטלפון נייד. אני מצפה לשיחה מאוד חשובה. אני לא יכולה להישאר בלי טלפון."

"אני מבין, גברתי, אבל אלה החוקים."

חוקים. המילה פוגעת בנקודה רגישה. "טוב," אני נכנעת ואוחזת במפרק כף ידי, כמהה לחוש בצמיד שאמור להיות שם, אך איננו. "אני אחזור. באיזו שעה הכי מוקדם אני יכולה לבוא לכאן?"

"שבע בבוקר."

"אני אהיה פה בשש ארבעים וחמש," אני אומרת ומתכוונת

ללכת, אך מיד נפלטת מפי צווחה כשאני מתנגשת בגוף מוצק, וזוג ידיים גדולות וגבריות מתמקמות על מותניי ומייצבות אותי. "סליחה," אני אומרת ומביטה בו בהפתעה, כשאני מבינה שזה הגבר החתיך מבית הקפה, ושידיי נחתו על החזה המאוד קשה ומאוד רחב שלו.

"נפגשים שוב פעם," הוא אומר, קולו נהמה רכה ומפתה, העיניים שלו באותו גוון אפור-פלדה מושלם, בדיוק כמו העניבה שתואמת את חליפתו.

"כן, אני..." אני בולעת רוק. "אני מצטערת. לא ראיתי אותך."

"אני לא מצטער, אני דווקא כן ראיתי אותך."
 "אתה... מה?" אני לוקחת צעד לאחור, וידיו נשמטות ממותניי. גם ידיי שלי מחליקות ונופלות מחזהו, אם כי לא הייתי מתנגדת להשאיר אותן שם עוד קצת, אף על פי שזה רעיון רע. ולא מתאים. בדיוק מסוג ההתנהגות שאני מנסה לא לחזור עליה לעולם. הוא מעיף מבט לעבר המאבטח. "יש בעיה, רנדי?" הוא שואל, ואל אלוהים, אני לא מתפלאת על האינטראקציה שלנו מהבוקר. הוא התגלמות הגבר הגבוה, המסתורי והיפה. "הגברת מחפשת את הטלפון הנייד שלה," מסביר רנדי, "ופינת האבדות והמציאות סגורה למשך הלילה."

שיין זוקר גבה לעבר הבחור. "סגור? איך אפשר לסגור את מחלקת האבדות והמציאות?"

זה בדיוק מה שאני חשבתי, אבל אני נוצרת את לשוני לאור העובדה ש"רנדי" הפגין כלפיי מידה לא קטנה של סבלנות כששאלתי את אותה השאלה אך בנימה הרבה יותר מעצבנת. והאמת היא שרנדי נראה קצת נבוך כרגע, תגובה שמרמזת על כך ששיין הוא יותר מסתם בחור חתיך שבמקרה נמצא בבניין הזה

ואוהב את הקפה שלו חזק להחריד. "אני המאבטח היחיד כאן," מסביר רנדי. "אני לא יכול לעזוב את העמדה שלי."
 "אני אשמור עליה במקומך," אומר שיין, ולא מדובר בהצעה נימוסית. אלא בדרישה. כל פן בגבר הזה משדר סמכותיות שמצליחה להיות סקסית ועם זאת נטולת שחצנות. כישרון נדיר שמעט מאוד גברים, ונשים, מצליחים לפתח בו מיומנות.
 "כן, אדוני," אומר רנדי. "אני אחזור בתוך חמש דקות."
 המאבטח מסתלק משם במהירות שמותירה אותי המומה, ושיין משעין את זרועו על הדלפק ופונה אליי. "ברחת היום."
 עיניי נפערות. "אתה לא מבזבז זמן. לידיעתך, הייתי חייבת ללכת."

"אפילו לא לקחת את הקפה שלך."
 "לא היה לי זמן לשתות אותו," אני ממהרת לומר. למזלי, אני מנוסה בשליפת תירוצים.
 "ברחת," הוא חוזר.

"אתה קצת מפחיד," אני משיבה.
 עיניו האפורות נוצצות בשעשוע. "את לא מפחדת ממני."
 "אז אתה אומר שאחרים כן מפחדים ממך?" אני מקניטה.
 "אנשים מסוימים, כן. אבל לא את."
 "ואתה מבסס את ההנחה הזאת על... מה בדיוק?"
 "למי שמפחד אין את האומץ להודות בזה." הוא סוגר את המרחק שמפריד בינינו, וריחו, של עלי שלכת ושל תבלין כלשהו, מגרה את נחיריי. "את מפחדת ממני עכשיו?" הוא שואל, והחוס בעיניו מתלהט ויוקד.

"לא," אני אומרת, ולפתע כל גופי מתחמם, אף על פי שלאחרונה כל דבר בחיי מותיר אותי קרירה. "אני לא מפחדת."
 "חדשות טובות," מכריז המאבטח ומחזיר אותי למציאות, שלא

כוללת זרים חתיכים שעלולים לגלות עליי יותר משהייתי רוצה שידעו. אני ממהרת לקחת צעד גדול לאחור כדי להתרחק משיין, ופונה לרנדי.

"מצאת את הטלפון שלי?" אני שואלת בתקווה.

"מצאתי טלפון של מישהו," הוא מאשר. "אני צריך שתאמרי

לי מי איש הקשר הראשון ברשימה שלך."

אני מהססת, אבל מאחר שאין לי ברירה, אני מודה, "אין לי

אנשי קשר."

"נכון מאוד," אומר המאבטח ומחליק את הטלפון לאורך הדלפק.

"מעולם לא הכרתי מישהו שאין לו שום איש קשר בטלפון."

"הוא חדש," אני מסבירה, לוקחת את הנייד ומכניסה אותו

לתיק שלי. וכשאני מבינה שהתירוץ שלי גרוע, אני מוסיפה, "אני

צריכה לסנכרן את מספרי הטלפון שלי. תודה." אני מסתובבת

לעבר שיין ומגלה שהוא מביט בי בעניין ובסקרנות, שתי תכונות

שאני לא יכולה להרשות לעצמי. "ותודה גם לך," אני מוסיפה

ומחווה בידי לעבר הדלת. "כדאי שאלך."

"בדיוק עמדתי לצאת לארוחת ערב או לשתות משהו באחת

המסעדות באזור. תצטרפי אליי."

"באמת עדיף שאחזור הביתה," אני אומרת ומנסה למנוע

מהחרטה לחדור לקולי. הצעתו מחמיאה לי. אחרי הכל, איזו אישה

לא היתה מרגישה כמוני מול גבר כזה?

"אני לא אעכב אותך יותר מדי."

"יש לי תוכניות בבוקר," אני עונה, וזאת האמת. בבוקר אני

מתכננת להמתין לטלפון שיצלצל ולהצטער על כך שסירבתי

להזמנה שלו.

הוא מעיף מבט לעבר המאבטח, שקולט במהירות את הרמז

וממלמל, "ערב טוב," וחוזר לעמדתו ומעסיק את עצמו.

ברגע שהוא נעלם שיין מצמצם שוב את המרחק בינינו, ומקרב אותנו לאינטימיות. ואני חשה שהוא יכול לגעת בי. אני רוצה שהוא יגע בי. "תקשיבי, חשבתי על זה, ונראה לי שהסיכויים שניפגש שוב כמעט אפסיים. ככה שאת חייבת להצטרף אליי לארוחת ערב."

"חייבת? יש איזה חוק שאומר את זה?"

"לא סתם חוק. אחד נוקשה מאוד, שהרגע המצאתי."

"זה בדרך כלל מצליח לך? להמציא חוקים?"

"כן. זה מצליח עכשיו?"

"כן, נראה לי, אבל במקום זאת אני עונה, "הלוואי שיכולתי."

"את יכולה. רק תגירי כן, אמילי."

אמילי. ואם כי אני שונאת את השם הזה, הוא לא רק הצליח לזכור אותו, אלא הוסיף לו משהו נעים ומפתה. הוא בעצמו נעים ומפתה, הוא גבר מרשים, ואין לי ספק שהרבה נשים רוצות אותו, עד שמבחינתו אני בטח רק משהו חולף. והאמת היא שזה לא דבר רע. למען האמת, זה משחרר. ככה הכול יתרכז בלילה הזה. בלילה הזה בלבד. הוא לא ירצה לדעת דבר על העבר או העתיד שלי. הוא מחפש הסחת דעת, והאמת היא שאם אכלה עוד לילה אחד לבדי, לכורה ברגשות האשם, הדאגה והנטייה שלי להריץ במוחי שוב ושוב את האירועים שהביאו אותי לנקודה הזאת, אני עלולה להשתגע.

"אמילי," הוא דוחק ומשתמש שוב בשם הזה, בשם שלי, ואני

מתאמצת לבלוע רוק. "תגירי –"

"כן," אני משיבה. "כן, אני אצטרף אליך לארוחת ערב ולאיזה

משקה."

עיניו נמלאות סיפוק, והוא מסמן למאבטח שייגש אלינו, ומוסר לו את התיק שלו. "אני אאסוף אותו בדרך הביתה," הוא

אומר. האיש מהנהן, וכעבור רגע שיין מעניק לי את תשומת לבו המלאה, וחשמל עובר בי כשאני מרגישה את מבטו, או בעצם, אותו, ומשהו בחזי נמלא חום שהולך ומתפשט עמוק בבטני. הוא מציע לי את זרועו. "נלך?"

לרגע אני מהססת, מזכירה לעצמי ש"לכדי" משמעו תחושת ביטחון, אבל אני לא יכולה לחיות כך לנצח. ארוחת ערב עם הגבר הזה היא דרך נטולת-סיכונים להתאמן בלהיות האני החדשה. אני אוחזת בזרועו.

"אתם בסך הכול יודעים איך להתחבא,

איך לשקר."

טוני מונטנה

פרק שלישי

אמילי

שלובי זרועות, שיין ואני חוצים את הלובי, וזה אמנם מטורף, אבל זאת הפעם הראשונה זה זמן רב שאני לא מרגישה לבד. זאת רק מראית עין, כמובן, אבל מראית עין שאני שמחה להתענג עליה. הלילה הזה, שלעולם לא יוכל להיות יותר מלילה אחד, הוא מין פנטזיה, הוא פינוק.

"מה דעתך על מסעדת ג'פריז? היא שני רחובות מכאן," הוא

מציע.

"לא שמעתי עליה," אני אומרת. "אבל אני בטוחה שלא תהיה לי בעיה איתה." כי אני לא יוצאת איתו בשביל האוכל. אלא בשבילו. לא, בשבילי, לשם שינוי.

"יש להם תפריט מגוון ובר, היא שקטה יחסית," הוא עונה, מרפה מזרועי כדי לפתוח את דלת הכניסה של הבניין ומסמן לי לבוא בעקבותיו.

"נשמע מושלם," אני אומרת, ואיכשהו מבטינו מצטלבים ואיני יודעת איך או למה, אבל קשר העין הרגעי ממלא את בטני

פרפרים. אני מזנקת קדימה אל מחוץ לבניין, ומשב רוח קר מעיף את שערי, שלאחר מכן נופל בעדינות על צווארי החשוף. אני רועדת וכורכת את זרועותיי סביב עצמי, אך למרות הקור, שיון מעביר חום בכל גופי. אני מתחילה להסתובב אליו, אך לפתע הוא לצדי, זרועו מקיפה את כתפיי ומקרכת אותי אליו, וגופו הגדול מסוכך עליי מפני הקור. חזי כואב כשהמחשבה המטופשת שהוא מגן עליי צצה בראשי. אף אחד לא מגן עליי, ולפתע ארוחת הערב הזאת נראית לי רעיון רע. הרי אני נשארת לבדי כדי להתמודד עם הבדידות.

"את לא אוהבת את קולורדו בחודש מאי?" הוא שואל ומפנה אותנו שמאלה, לעבר לב העיר התחתית של דנוור שמכילה מקבץ מסעדות וחנויות. "שלג פה ושם, לילות קרים וימים חמים."

אני פותחת את פי כדי לומר לו שכל זה חדש לי, ומיד סוגרת אותו, מתוסכלת מהקלות שבה כמעט הזמנתי אותו לשאול אותי על המקום שממנו באתי ועל הסיבה שעברתי לכאן. "הייתי צריכה להביא ז'קט", אני משיבה בפשטות במקום. "אני שמח שלא הבאת ז'קט. עכשיו יש לי תירוץ להצמיד אותך אליי."

"משום-מה לא נראה לי שאתה מסוג הגברים שצריכים תירוץ כדי לעשות מה שהם רוצים."
"לפי מה את חושבת ככה?"

"פחות או יותר לפי כל הרגעים הקצרים והססגוניים של ההכרות שלנו."

"ססגוניים", הוא אומר. "מעניין."

"אני רק שמחה שגנבתי את הקפה שלך, ולא של מישהו עצבני במיוחד שהיה צורח עליי."

"גם לי יש רגעים כאלה, אבל לא בגלל משהו זניח כמו כוס קפה."

"העולם היה מקום טוב יותר אם כולם היו חושבים כמוך."
 "זאת הצהרה צינית."

"רואים שאף פעם לא עבדת במכירות, אחרת לא היית קורא לי צינית."
 "עבדת במכירות?"

"כשהייתי סטודנטית בקולג', אני אומרת, ומצטערת שאיני יכולה לקחת בחזרה את המילים, שמזמינות שאלות על עברי. אבל אלה נחסכות ממני כשהוא אומר, "הגענו". הוא מוביל אותי אל מתחת לגגון, אל דלת עץ, ושם הוא מפתיע אותי כשהוא עוצר, פונה אליי ומניח את ידיו על זרועותיי. "אני שמח שאני זה שמצא אותך בבית הקפה," הוא אומר, ואורן הרך של נורות הגגון משתקף כמו אש בעיניו האפורות, אך המחזה שמעתיק את נשימתי הוא הצללים שנאספים מאחורי האש. גם הוא לא רוצה להיות לבד הלילה, ומתחוויר לי שאני רוצה לגלות את הסיבה.

אני מעיזה להרים את ידי ולהצמיד אותה אל חזהו. "אני מצאתי אותך," אני אומרת ומחייכת אליו, אני רוצה שהוא יחייך. "כדאי שתדע שאני מגושמת במיוחד היום. רוב הסיכויים שאשפוך, אפיל או אשבור משהו במהלך ארוחת הערב שלנו."

עיניו ופיו מתרככים, וכל זכר לצללים שראיתי בעיניו מתפוגג. "אז נצחק וננקה את זה," הוא אומר ומצביע על הדלת. "בואי ניכנס."

"אני אשמח."

הוא פותח אותה ומאפשר לי להיכנס למסעדה המוארת באור עמום, אני מביטה סביבי בעודי מחכה לו. לשמאלי מתנשא קיר מרופד עור, ומולי ניצבים שולחנות וכיסאות עץ לא־נוחים למראה

שסודרו בשורות, כאשר במרכז כל שולחן מהבהבים נרות. שיין נעמד לצדי, וידו מתמקמת על גבי באינטימיות כשאנחנו צועדים לעבר אישה בשיער חום ולבושה שחור בשנות החמישים לחייה, שמאיישת את עמדת המארכת בפינה הימנית של החדר.

היא מחייכת אליי בחביכות ומכיטה בשיין. "ערכ טוב, סוזי," הוא מברך אותה לשלום.

"אני שמחה לראות אותך הערב. ג'פרי יצטער שהוא פספס אותך."

"לא נורא, הוא עדיין יורד עליי על ההפסד של הברונקס. תגיד לי לו שהוא גר בדנוור. הוא לא יכול לעודד את טקסס." בטני מתכווצת מעצם אזכור שמה של המדינה שבה גדלתי ואיני יכולה להכיר בה כשלי. אני חייבת להתגבר על ההרגשה הזאת.

"אנחנו גרים בדנוור כבר עשרים שנה," היא משיבה, ואני מבינה שהיא אשתו של ג'פרי. "הוא לעולם לא יפסיק להעריך את הקאובויס. תרצו לשבת בבר או במסעדה?"

"יש תא ישיבה פנוי באזור הבר?"

"זה אמנם ערב יום רביעי עמוס במיוחד, אבל יש לך מזל," היא אומרת ולוקחת זוג תפריטים. "בדיוק התפנה אחד." "מצוין," אומר שיין, ועם אישורו סוזי מסמנת לנו לבוא בעקבותיה.

בקצות אצבעותיו שיין דוחק קלות בגבי התחתון, ואנחנו מתקדמים על פני קיר העור בדרכנו לחדר מלבני שבמרכזו שולחנות גבוהים עמוסים, לימינו בר, ולשמאלו תאי ישיבה נוחים ממוקמים על במות גבוהות.

סוזי מכוונת אותנו לעבר התא הרביעי בשורה של שמונה תאים לאורך הקיר הנגדי. "אני יכולה להביא לכם משהו בינתיים?"

היא שואלת לפני שאנחנו מתיישבים, ומבטה נח עליי. "יין או קוקטייל?"

"יין יהיה נהדר," אני אומרת. "תוכלי להמליץ לי על יין מתוק כלשהו?"

"יש לי יין לכן גרמני מצוין," עונה סוזי.

"מושלם," אני אומרת, ומבטה עובר מיד לשיין.

"קוניאק?"

"את מכירה אותי טוב," הוא מאשר, מסיר את הז'קט שלו ומוכיח לי שחולצתו הלבנה המגוהצת למשעי אכן חובקת חזה מדהים, בדיוק כפי שירי הבטיחה לי. "והערב מתחשק לי הכי טוב," הוא מוסיף. "אני אזמין את הלואי טֶרֶז."

היא מושיטה את ידה לעבר הז'קט שלו. הוא עוצר אותה לרגע, מוציא את הנייד ומכניס אותו לכיס מכנסיו, ורק אז מניח לה לקחת את הז'קט. "אני אתלה אותו ליד הדלת, כרגיל," היא מודיעה לו, "ולא אשאל אם הקוניאק היקר נועד לחגוג יום מוצלח או לפצות על יום רע."

"התשובה לשאלה שלך השתנתה כשאמילי הצטרפה אליי."
 "אה," אומרת סוזי ונועצת בי מבט מסוקרן ומרוצה. "אז תודה, אמילי, מפני שכבר ראיתי את הגבר הזה אחרי יום רע במיוחד, וזה לא היה יפה."

שיין מעניק לה מבט זועף אך משועשע. "לכי מכאן, לפני שתבריחי אותה ותיתקעי איתי."

היא צוחקת וממהרת ללכת, ושיין חוזר להתמקד בי. "מתברר שהצללת את סוזי ממצב הרוח הגרוע שלי," הוא מתברח.

"אבל מי יציל אותי?" אני מקניטה, ומנסה להיראות נשית ככל האפשר כשאני מטפסת לתוך התא הגבוה המעוצב כחצי-עיגול.

"אני," הוא מבטיח כשהוא אוחז במותניי בעדינות ועוזר לי להתיישב.

"תודה," אני לוחשת, ואף שציפיתי שהוא יתיישב מולי, הוא בוחר להחליק למושב שלצדי ומאלץ אותי לזוז הצדה בספסל התא. אני מגיעה למרכזה כשהוא אומר, "לא נראה לי," ולפני שאני מבינה מה קורה אצבעותיו כבר נחות על ברכי, וגרביון שקוף בלבד חוצץ בין כף ידו לעורי.

הוא מתקרב עוד יותר, עד שרגלינו צמודות זו לזו, ומרכין אליי את ראשו. "את עדיין בורחת."

לא ממך, אני חושבת, אך אומרת, "כבר לא, אבל אני מודה שבפעם הראשונה שנפגשנו שפטתי אותך." הוא נסוג קצת ומביט בי. "באמת?"

"כן. זאת אומרת, כוס הקפה ההיא אמרה עליך הרבה," אני אומרת ומגייסת את הכישורים שפעם סברתי שישרתו היטב את הקריירה שלי, קריירה שנראית אבודה עכשיו. "אני טובה בקריאת אנשים."

אור ניצת בעיניו וכבר אין בהן כל זכר לצללים, והמחשבה שהעלמתי אותם מסיבה לי הנאה. "מה הקפה שלי סיפר לך עליי?" הוא שואל ומניח את מרפקו על השולחן, גופו עדיין נוטה לעברי.

"הוא היה חזק, ישיר, ממוקד-מטרה, לא מתייפף."

"זה עדיין לא אומר לי מה לדעתך הוא אומר עליי."

"ברור שכן. אתה מכור לעבודה."

"מכור לעבודה."

"בדיוק. היו בו שלוש מנות אספרסו. מה שאומר שכמעט נגמר

לך הדלק ואתה מנסה להישאר ממוקד. אה, ושאתה לא מוכן לקבל תשובה שלילית."

"את יודעת שאני לא מוכן לקבל תשובה שלילית על פי הקפה שלי?"

"לא. את זה הבנתי כשלא היית מוכן לקבל תשובה שלילית." שנינו פורצים בצחוק שדועך בהדרגה, עד שלא נותר על שפתיו אלא רמז לחיוך, והאוויר סביבנו משתנה ומסמיך. יש דבר-מה טהור בתשוקה המשותפת שלנו, ואני מחליטה שהוא נובע מכך שרגשותינו אינם מושפעים מעבר משותף כלשהו. "בואי נדבר על הקפה שלך," הוא אומר ומכוון את הזרקור אליי.

"לא שתית את הקפה שלי," אני מציינת.

"למען האמת, כן שתיתי אותו."

"מה?" אני שואלת כלא מאמינה. "רגע, שתית את הקפה שלי אחרי שהלכתי?"

"נכון."

"בכוונה?"

"בכוונה," הוא מאשר.

"למה?"

"מפני שהאישה שהזמינה אותו סקרנה אותי, וגם הקפה שלך גילה לי פרטים עלייך."

אני לא מאמינה שהוא שתה את הקפה שלי אחרי שהלכתי, או שאני עומדת להזמין אותו להביט עמוק יותר לתוכי. "ומה בדיוק גילית עליי?"

"גיליתי ש –"

"הקוניאק והיין שלכם," מכריזה המלצרית, ואני נאלצת להמתין בסבלנות לדבריו.

"יין לגברת," מורה שיין, וכששנינו נשענים לאחור כדי לאפשר לה להניח את המשקאות לפנינו, אני מגלה שהמלצרית היא

יפיפייה אדמונית עם מחשוף עמוק, שחושף זוג שדיים במידה דאבל-די שגורמים לי להרגיש כאילו הדי שלי קרובים יותר ל-אי.

"אתם מוכנים להזמין?" היא שואלת.

"עדיין לא הסתכלתי בתפריט," אני אומרת כשאני לוקחת אותו, ומעיפה מבט בשיין. "אתה בטח יודע מה אתה רוצה."
"ברור," הוא אומר, ועיניו בוערות כשהוא מוסיף, "אני יודע בדיוק מה אני רוצה."

אני מסמיקה כשאני מבינה שהוא הבחין בטיול הקצרצר שלי לממלכת חוסר-הביטחון, ואף על פי שאני נבוכה, הדרך שלו לגרום לי להפסיק לחשוש יפה בעיניי. אני סוגרת את התפריט.
"על מה אתה ממליץ?"

"הם ידועים ברביולי ברוטב חמאה חומה שלהם," הוא משיב,
"אני תמיד מזמין אותו."

"הוא מדהים," מוסיפה המלצרית. "את תלקקי את האצבעות."

"שכנעת אותי במילים 'חמאה חומה'," אני אומרת. "וכל מנה שמכילה פסטה וגבינה נכנסת היישר לרשימת המאכלים האהובים עליי."

"אז המנה הזאת עונה על שלושה מהקריטריונים שלך," אומר שיין, ואז אוסף את התפריטים שלנו ומוסר אותם למלצרית. "ניקח שתי מנות של רביולי הבית."

"אין בעיה," מאשרת המלצרית. "תרצו משהו לשתות עם הארוחה מלבד המשקאות שקיבלתם?"

אני מנידה בראשי, אבל שיין מחווה בידו לעבר היין שלי.
"תנסי אותו כדי לוודא שהוא מוצא חן בעיניך."

זאת פקודה, ואם כי נראה לי שהוא רגיל לחלק פקודות, אני

גם מבינה שהוא רוצה שאהיה מרוצה. אני לוגמת מעט מהיין, והמשקה הפירותי והמתוק פשוט מושלם. "הוא מעולה," אני אומרת לו ומביטה במלצרית. "אני אוהבת אותו." "בסדר גמור," היא אומרת. "אני אעביר את ההזמנה שלכם למטבח."

היא מתרחקת, ושיין שולח את ידו לעבר הכוס שאני עדיין מחזיקה, ומכסה את ידי בידו. "אפשר?" גל חום עובר בי, והמחשבה על פיו באותו מקום שבו היה פי מאוד סקסית בעיניי. "בטח," אני אומרת, ונשמעת ומרגישה חסרת נשימה. וכשאני מציעה לו את הכוס, הוא מכסה את ידי ולוכד את מבטי כשהוא מטה אותה לשפתיו, לוגם ומתענג לרגע על הטעם.

"מתוק, כמו הקפה שלך."

"ומה לדעתך זה אומר?" אני שואלת.

הוא בוחן אותי לרגע, ואז מרפה מידי ומרים את הכוס שלו. "אני שותה קפה שתואם את ההשקפה שלי על העולם. קשה ואכזרי. והמשקאות שלי חזקים וחרिפים בדיוק כמו המכות שאני מנחית על האויבים שלי."

לפתע המשחק הטיפשי שלנו הפך את עולמי, ואני צוחקת צחוק חסר-הומור. "אני לא חושבת שהעולם מתוק, אם זה הכיוון שלך."

"לא. לא. לא. אבל את בכל זאת ממדרת את הדברים הרעים, ואני לעומת זאת מכריח את עצמי להישאר במרכז העניינים, לא משנה עד כמה המצב מידרדר. אני לא יודע מה גרוע יותר."

אני לא יודעת אם אני המומה יותר מהעובדה שהוא קלט בדיוק מי אני, או מכך שהוא חלק איתי פרט אינטימי על עצמו.

"ולא הגעתי למסקנה הזאת מהקפה שלך, אלא מההתנהלות שלך ומהמבט בעיניים שלך."

המבט בעיניו, אני חושבת לעצמי. צדקתי. נמשכנו זה לזה מפני ששנינו מתמודדים עם שד או שניים שלא מוכנים להניח לנו.

"אני טועה?" הוא שואל.

"לא. פגעת בול. כשאני לא ממדרת, אני דואגת וחושבת על הכול בכפייתיות. כזאת אני. זה התחיל בגיל צעיר. אמא שלי אמרה שיכולתי להישאר כועסת במשך שעות רק כי בובת הברבי שלי איבדה נעל."

"זה מתאים לפרופיל של מישהי שממדרת כדי לשרוד."

"ואתה עומד באש ונותן לה לשרוף אותך."

שריר בלסתו מתעוות קלות. "אני עומד באש", הוא אומר, ואז מרים את כוסו ולוגם. "אבל אני לא נותן לה לשרוף אותי." "בגלל שאתה טוב במה שאתה עושה." זאת לא שאלה.

"כן", הוא אומר. "אני טוב במה שאני עושה." הצהרתו בטוחה בעצמה, אולי אף יהירה, אבל היא הולמת אותו. "מה לגבייך?" הוא שואל. "את טובה במה שאת עושה?"

ברגע זה נכנסנו לטריטוריה מסוכנת, ואני מרימה את כוס היין שלי. "אני מאוד מקווה, מאחר שנאלצתי לחפש עבודה באופן לא מתוכנן."

"לא מתוכנן?"

"בדיוק", אני אומרת, ושמחה שאני יכולה לחלוק איתו לפחות שבריר מהאמת. "לא מתוכנן." אני לוגמת מהיין ומתכוננת לשאלות שלו, ולשקרים שלי.

"את לא חייבת לספר לי", הוא אומר, וניכר בו שהבחין בחוסר הנוחות שלי.

"זה בסדר", אני אומרת ומניחה את היין שלי. "עברתי לכאן מלוס אנג'לס כדי לעבוד אצל מישהו עשיר מאוד, בעל מניות בחברת אחזקות גדולה."

"הגעת לעבוד אצלו או בחברה עצמה?"

"אצלו. הייתי אמורה להיות העוזרת שלו, אבל התפקיד שלי כלל יותר תחומי אחריות מבדרך כלל. זאת היתה הזדמנות ללמוד מהדרג הגבוה ביותר בעולם התאגידים. הוא אמר שהוא יהיה המנטור שלי. העבודה היתה מלהיבה והמשכורת היתה מטורפת. לרוע המזל, שבועיים אחרי שהגעתי אחת החברות שלו התמוטטה והוא הכריז על פשיטת רגל."

"זה מה שנקרא מזל פאקינג רע."

"הוא שילם לי חודש פיצויים –"

"חודש שלם. כמה נדיב מצדו."

"הי, זה עדיף על כלום. וכמו שאמרתי, המשכורת שלי היתה מטורפת."

"מה עשית בלוס אנג'לס?"

"הייתי עוזרת משפטית, אבל החלום שלי היה גדול יותר, אני מודה, ואם כי ההצהרה מכילה לפחות חלק מהאמת, הגיע הזמן לשקר. "אבל בכל פעם שחשבתי שאוכל להתחיל ללמוד משפטים, נתקלתי במכשול."

"ובכל זאת לקחת עבודה שלא היתה מובילה אותך ללימודי משפטים."

"נכון", אני אומרת, ולא נותר בי כוח להוסיף.

עיניו בוחנות את שלי במבט חודר ומודע־מדי. "בת כמה את?"

"עשרים ושבע. ואתה?"

"שלושים ושתיים. יש לך משפחה או חברים בדנוור?"

אני מסובבת את כוס היין שלי. "אין לי משפחה או חברים."
"הדבר היחיד שהביא אותך לכאן היה עבודה?"
לא עברתי לכאן מבחירה, אני חושבת, אבל אומרת,
"ושאפתנות."
"מרשים."

"כבר אין לי עבודה," אני מזכירה לו ומצטערת שאיני מצדיקה
את מידת ההערכה שאני רואה בעיניו.
"כל מי שבוחר לעשות משהו כזה כמוך בסופו של דבר ישיג
את המטרה שלו. זה דורש ביצים, משהו שלרוב הגברים והנשים
אין."
אני קופצת על ההזדמנות להחזיר את נושא השיחה אליו. "ולך
יש?"

"כן. לי יש." הוא עונה במהירות, אך מיד מחזיר אליי את
נושא השיחה. "את לא קצת מתפתה לחזור הביתה?"
הביתה. אני כמעט צוחקת למשמע המילה. "זה הבית שלי
עכשיו."

"אבל בטח חשבת לעזוב," הוא דוחק.
"לא, למען האמת. לא חשבתי על זה ואני לא אחשוב על
זה." אני מסיטה את מבטי ממנו וידי נשלחת לעבר היין, אך אני
מופתעת כשהוא תופס את מפרק ידי לפני שאני אוזנת בכוס.
אני מנסה לא להביט בו, אבל איכשהו מוצאת את עצמי לכודה
במבטו העז-מדי.
"את לבד," הוא קובע.

"אני איתך," אני אומרת, אך מתכווצת באימה לנוכח ההצהרה
הפשוטה שנאמרה ברגע של מתח, ועכשיו נשמעת לי כה מגוחכת
עד שנראה לי שהזמנתי אותו להמשיך ולנבור בעברי.
ידו נסגרת סביב ידי והוא גורר אותה לברכו, ונשימתי נעתקת

כשמבטו גורם לי להרגיש כאילו שאר החדר, לא, שאר העולם לא קיים כלל. עבר זמן רב מאז הנחתי למישהו להביט בי באמת. "אמילי", הוא אומר, ועושה כל שביכולתו להפוך את שמי לחטא שנשמע מפתה, במקום הרסני.

"שיין", אני מחלצת את שמו מפי, אבל בקושי רב. "הסכמת לבוא איתי לארוחת ערב מפני שלא רצית להיות לבד?"

אני לא יודעת למה הוא שאל את זה. האם הוא מעוניין להכיר אותי יותר לעומק או שהוא זקוק לאישוש שאני כאן בגללו? לבסוף, אני מספקת לו תשובה שתענה על שתי האפשרויות. "אני אוהבת להיות לבדי", אני אומרת, ובמובן מסוים זאת האמת. "והסכמתי לבוא לארוחת ערב מפני שאתה הצעת לי." שפתיי מתעקלות בחיוך. "בעצם, לא ממש הצעת. זה נשמע יותר כמו פקודה." "לא יכולתי לתת לך לסרב לי."

"ואני ממש שמחה שלא עשית את זה."

"אבל את בכל זאת אומרת שאת אוהבת להיות לבד?"

"זה פשוט ונטול סיבוכים."

"נשמע שאת כבר מכירה את הצד השני של המטבע."

"מי לא?"

"מי פגע בך, אמילי?"

אני מחווריה, אבל מתאוששת מיד ואומרת, "מי אמר שנפגעת?"

"אני רואה את זה בעיניים שלך."

"שוב העיניים שלי", אני אומרת.

"כן. שוב העיניים שלך."

"תפסיק להסתכל."

"אני לא יכול."

שלוש המילים בוערות באש שתואמת את הלהט בעיניו, וגרוני מתייבש. "אז תפסיק לשאול כל כך הרבה שאלות."

הוא מושיט לעברי את ידו כדי להסיט כמה שערות אל מאחורי אוזני, אצבעותיו מרפרפות על לחיי, ופתאום הוא קרוב יותר, נשימתו מלטפת בהתגרות את לחיי ואצבעותיו מתמקמות על הלסת שלי. "ואם אני רוצה לדעת עלייך יותר?"
 "ואם אני לא רוצה לדבר?"

"את מציעה שאני אשתוק ואנשק אותך?"
 כן, אני חושבת. בבקשה. אבל במקום זאת אומרת, "אני לא יודעת. לא תחקרתי אותך כמו שאתה תחקרת אותי. אני לא יודעת עלייך כלום. אני רוצה לדעת –"

הוא רוכן לעברי, ולפתע שפתיו על שפתיי, מלטפות, מתגרות. רגע אחד הן שם ובשני נעלמות, וכל גופי מזדעזע כשגל חום גולש במורד צווארי ועוטף את שדיי. הוא משהה, ונשימתו נופלת על שפתיי כמבטיחה עוד נגיעה ומעוררת בי הזדקקות וכמיהה, ואז הוא שואל, "מה את רוצה לדעת?"
 הכול. "כלום."

"המנות שלכם," מכריזה המלצרית שלנו, ואני מזנקת בבהלה, מוציאה את ידי מתוך ידו של שיין כמו נערת תיכון שנתפסה על חם ומושכת תשומת לב שאינה רצויה לי או שאיני מעוניינת בה.

"בבקשה," היא אומרת ומניחה לפניי את הצלחת, ואם כי ניחוח החמאה והתבלינים מדגדג באפי, לפתע כבר איני רעבה. למעשה, יש לי בחילה קלה.

כשאני מבחינה שהמלצרית הניחה את ידה על השולחן ליד שיין, אני לוקחת את התיק שלי, גולשת לאורך המושב עד שאני מגיעה לצדו השני, וממלמלת, "אני הולכת לשירותים." אני לא

מסתכלת עליו, אבל אני מרגישה את מבטו עליי, קורא לי לשוב לשולחן בעודו נותר לכוד במקומו, תודה לאל.
 "הם נמצאים בסוף האולם הראשי," המלצרית קוראת לעברי.

"תודה," אני ממלמלת, אבל בטוחה למדי שקולי חלש מכדי שתשמע אותו, משום שכבר כמעט הגעתי לפתח היציאה מהבר. אני חולפת על פני קיר העור ועוצרת כשמבטי נופל על דלת היציאה שמציעה לי נתיב בריחה קל.

"לשירותים?" שואלת סוזי.

"כן," אני אומרת. "בבקשה."

"מאחוריי, כל הדרך עד הסוף ושמאלה."

"מצוין. תודה." אני עוקבת אחר הוראותיה וחותרת שמאלה, הרחק מהיציאה. הקלה ממלאת אותי כששיין לא בא בעקבותיי, ואני מודה על כך שלא השתמשתי בדלת היציאה. אני לא יכולה להמשיך להסתתר בפחד בדירה שלי אם אני רוצה להתחיל חיים חדשים. יש לי חשבונות לשלם, ויהיה עליי להתמודד עם שיין, או עם כל אדם ומצב אחרים שייקרו בדרכי. אלה החיים שלי עכשיו, ועליי ללמוד כיצד לתמרן בין שאלות שאיני יכולה או מתכוונת לענות עליהן.

אני חוצה את אולם האוכל האפלולי הארוך, שמספק לי יותר מדי זמן לחשוב. אלא שאיני מסוגלת לחשוב. אני פונה אל מסדרון ארוך שמתעקל שמאלה, ובדיוק כשאני כמעט מגיעה לדלת השירותים, מישוהו לופת את מפרק כף ידי, וכעבור שנייה גבי צמוד לקיר, וגופו הגדול של שיין מתנשא מעליי.

ידיי נוחתות על חזהו המוצק כקיר, ורגליי נדחקות בין שתי רגליו. "מה אתה עושה?" אני שואלת בתקיפות.

"משהו מפריע לך."

"הצמדת אותי לקיר במסדרון," אני אומרת. "משהו בהחלט מפריע לי."

"זה לא מה שמפריע לך."

"אני אדם מאוד פרטי."

"יופי. גם אני."

"הצמדת אותי אל הקיר," אני חוזרת. "במקום ציבורי. ונישקת

אותי. במקום ציבורי."

הוא חופן את פניי. זאת מחווה רכושנית, ואני מבינה בדיוק עד כמה כשניחוחו הסתווי מגרה את נחיריי. "זאת לא היתה נשיקה," הוא מכריז כשפיו סוגר על פי ולשונו נדחקת אל בין שפתיי. בשנייה שהיא מוצאת את לשוני, טעם הקוניאק המתובל מציף את חושיי. ליקוק נוסף ואני נאנחת, וכל הפחדים שלי, העובדה שאנחנו במקום ציבורי וסודותיי מתפוגגים להם לראשונה מאז תחילת החודש הנצחי הזה. הנשיקה הזאת, הוא – לכל אלה השתוקקתי הלילה. לא לרביולי בחמאה חומה או ליינ יוקרתי. אני לא מתאמצת להיזכר במה שאמרתי לפני רגע, על כך שהפרטיות חשובה לי. אצבעותיי מתכווצות סביב חולצתו, ולפתע אני מנשקת אותו בחזרה, גופי נשען לעברו, וחומו מחלחל לתוכי, אבל זה לא נמשך.

כאילו המתין לרגע שאתמסר אליו לחלוטין, הוא קורע את פיו מפי ושולל ממני את נשיקתו, ואני נותרת חסרת נשימה. "זאת רק ההתחלה," הוא מכריז בלחישה נמוכה וחושנית. "וצדקת. עדיף להיות לבד, ככה בדיוק תכננתי לבלות את הלילה הזה. עד שראיתי אותך, וכבר לא העדפתי להיות לבד. ועכשיו אני יודע למה. את רוצה בדיוק את מה שאני רוצה."

"ומה בדיוק אני רוצה?"

"להיות בלי סיבוכים."

תחושת הקלה מציפה אותי למשמע המילים שמבטיחות לי את המפלט שלו ייחלתי, אף על פי שער עכשיו לא ידעתי זאת. "כן, כן, אבל אתה כל הזמן –"

"חושב על לנשק אותך. זה כל מה שיכולתי לעשות כשישבתי ליד השולחן. ואני מזהיר אותך שאחרי שנסיים את ארוחת הערב, אני מתכוון לעשות כל מה שאני יכול כדי לשכנע אותך לבוא איתי למקום שבו נוכל להיות לבד." הוא מכסה את ידי בשלו. "קדימה. אני אדאג שתאכלי משהו, כי אם דברים ילכו לפי התוכניות שלי את תצטרכי אנרגיה."

הוא מתחיל לצעוד ולוקח אותי איתו, ואני תופסת את זרועו. "רגע." הוא עוצר ומסתובב אליי, ועיניו האפורות העזות מעוררות בבטני מנה גדושה של חששות שאני מיד מדחיקה. "אני לא רוצה לחזור לשם."

הוא מצמצם לעברי את עיניו, וידיו הרחבות נחות על כתפיי. "מה זאת אומרת?"

"אני מעדיפה שנלך למקום אחר," אני אומרת, וקולי יציב להפליא בהתחשב בעובדה שאני רחוקה מאוד מאזור הנוחות שלי כשמדובר בגבר הזה ובאופן שבו אני מתנהגת הלילה, עד שאין לי מושג מה אני עושה בכלל. אבל אני יודעת שאני לא רוצה לבלות את הלילה היחיד שלי עם הגבר המדהים הזה ליד שולחן אוכל. הוא מביט בי, הבעת פניו חתומה, והשניות נדמות כשעות לפני שהוא שואל, "את בטוחה?"

"כן," אני מאשרת ומרגישה הקלה כשמתחורר לי שאני באמת מתכוונת לבריי, ושדבר לא מכתיב את הבחירה שלי פרט לרצונות ולצרכים שלי. "אני בטוחה."

הוא שוב משתהה לפני שהוא עונה לי, ונראה שהוא שוקל את דבריי, עד שלבסוף הוא מצמיד את אחת מלחייו לשלי, ונשימתו

מדגדגת את אוזני בחמימות כשהוא לוחש, "אני רוצה שתבואי איתי עכשיו, אבל זה אומר שאני אזיין אותך ככה שאני אהיה הגבר שאליו תשווי כל גבר אחר שיהיה לך."

המילים הבוטות מבעירות את קצות עצביי, ואני יודעת שהוא בוחן את נחישותי. אבל אני לא מתכוונת להיכשל. לא הלילה. "אתה יכול לנסות," אני לוחשת.

הוא נסוג לאחור כדי להביט בי, והאפור שבעיניו מנוקד עתה בלהבות כחולות-חיוורות. "אמילי, את... יש בך סתירה שאני כבר מת לגלות ולדעת." אני לא צריכה לשאול למה כוונתו. באמת יש בי סתירה, והיא מתבטאת בדרכים שהוא לא מסוגל להבין כלל. הוא אוחז שוב בידיי. "בואי נשלם את החשבון ונעוף מכאן." "כן," אני מסכימה. המילה בקושי עוזבת את שפתיי כשהוא מתחיל ללכת, והפעם אני מניחה לו להוביל אותי.

אנחנו נכנסים יחד לאולם הסועדים, זה לצד זה, צועדים לאורך שורות השולחנות, לעבר עמדת המארחת, ודבר מעולם לא השפיע עליי כמו התחושה של ידי בידו. נדמה לי שזאת תחושת האחדות, ההרגשה שאני עם מישהו, אף שמדובר בסך הכול בהעמדת פנים, כמובן, והמחשבה מפלחת אותי. אני לא איתו. אני לא עם אף אחד, אבל הלילה אני מעמידה פנים שכן. אולי זה מקור המשיכה של סטוצים. כך אפשר לחיות את הפנטזיה, לחוות מגע אדם. להעמיד פנים שאכפת לך ממישהו, ושלו אכפת ממך, עד שזה נגמר.

כמעט הגענו לעמדת המארחת כשלפתע שיין נעצר. רגע לאחר מכן הוא נעמד לפניי, גבו פונה אל היציאה ומסתיר אותה מעיניי, וידיו נחות על זרועותיי. "אבא שלי כאן, והוא האדם האחרון שאני רוצה לראות כרגע. אני הולך לתפוס מלצרית ולשלם את החשבון. חכי לי ליד הדלת האחורית."

המומה ומבולבלת, אני מגמגמת, "אני... כן... בסדר." אני מיד מרגישה נבוכה וסבה על עקביי בכוונה לברוח, אבל הוא לוכד את ידי ומסובב אותי בחזרה אליו.

"אני תכף חוזר," הוא אומר, וקולו עמוק ומלא הבטחה. אני מצליחה רק להנהן קצרות, משום שאני לא מסוגלת לעכל את גל הרגשות שמציפים אותי, והוא מרפה ממני. באותו הרגע אני כמעט פותחת בריצה, ובכל זאת, דומה שההליכה הקצרה נצחית יותר ממבטיו הארוכים האפורים. הוא לא רוצה להיראות איתי. הוא לא רוצה להציג אותי בפני אביו, וזה בסדר, אני אומרת לעצמי, אבל זה גורם לי להרגיש רע. ממש רע. למה הוא הביא אותי לאחד המקומות הקבועים שלו אם הוא מגיב כך כשאנחנו נתקלים במישהו שהוא מכיר? למה אכפת לי? זה לא משנה. אכפת לי. חסר היגיון ככל שזה, אכפת לי. על מה חשבתי בכלל כשבאתי לכאן? שכחתי לגמרי מהפרופיל הנמוך שעליו רציתי לשמור, והגיע הזמן שאשתלט על עצמי.

אני שוב מקיפה את קיר העור בדרכי למסדרון, ממשיכה קדימה ופונה כשעיניי צדות שלט שירותים לצד שלט יציאה. היציאה מנצחת. אני מחישה את צעדיי, סוגרת את המרחק ביני ובינה ומקווה לחמוק החוצה לפני ששיין יבוא בעקבותיי, אם הוא יבוא בעקבותיי. המחשבה שהוא לא יבוא מעוררת בי תחושת השפלה שאיני מסוגלת לשאת כרגע. אני מגיעה אל הדלת ודוחפת את הפלדה הכבדה בכל כוחי, ומוצאת את עצמי ברחוב מלא חנויות שרובן סגורות כעת. אני סורקת את הרחוב במבטי בחיפוש אחר מקום שאוכל להיעלם בו, אין לי כל כוונה להפוך לנטל על כתפיו של גבר שאני בקושי מכירה. אני חותכת שמאלה ורואה בית קפה פתוח.

אני רצה לבית הקפה, וכשמשב רוח צונן מרים את שערי

מעורפי, אני יכולה להישבע שהטקסנית שבי, שמעמידה פנים שהיא מקליפורניה, לעולם לא תצליח להתרגל ללילות קיץ קרירים. כשאני מגיעה לכניסה, אני מעיפה מבט לא רצוני לימיני בדיוק ברגע שדלת המסעדה נפתחת. לבי מזנק בחזי, ואני ממהרת להיכנס לבית הקפה וצועדת במעבר הצר שמפריד בין שולחנות עץ ריקים מאדם.

כשאני חולפת על פני הקופה, אני מנופפת בידי לעבר האדם שמאחוריה בלי להסתכל עליו ממש. "אני הולכת לשירותים לפני שאני מזמינה," אני ממלמלת, נכנסת למסדרון נוסף ומיד מוצאת את חדר השירותים. אני מסובבת את ידית הדלת, נכנסת לתא הפרטי הקטן ונועלת את עצמי בפנים. אני מתמוטטת לעומת הדלת, עוצמת את עיני ונוגעת בשפתיי כשאני נזכרת בנשיקה הלא צפויה של שיין, ואני יכולה להישבע שטעם הקוניאק עוד משתהה על לשוני, הטעם שלו. אני קוברת את פניי בידי וחזרה מהמחשבה על דירתי ומיטתי הריקות, שאותן היה שיין יכול למלא. ובכל זאת, אני גם חשה הקלה. אני דוחפת את עצמי מהדלת, מעבירה את אצבעותיי בשערי, מסתכלת על פניי החיוורות ועל שערי הערמוני הפרוע, ואני יכולה להישבע שלא רק שאני נראית בדיוק כמו אמא שלי, אני גם עושה את אותן הטעויות. אלא שהיא יכלה להחזיר את הזמן לאחור ולתקן אותן, ואני לא יכולה. והלילה הזה עמד להתווסף לרשימה. אילו היה קורה לי משהו, אף אחד לא היה מרגיש בחסרוני. אבל זה העניין, אני מניחה. רציתי שמישהו שוב ידע שאני קיימת, לפחות ללילה אחד. בעצם, רציתי שהוא ידע. רק הוא, ואני לא יודעת למה.

לפתע מתחוויר לי שלא בדקתי בכלל את הנייד. אני מוציאה אותו מהתיק בחיפוש אחר השיחה הצפויה, אבל הצג ריק. ריק, לכל הרוחות. מה לעזאזל קורה פה? אין לי שליטה בשום דבר,

זה בטוח, אחרת לא הייתי בדנוור. אחרת לא הייתי עושה הרבה דברים. אני שומטת את הטלפון בחזרה לתוך התיק. אני צריכה לחזור הביתה. טוב, לא הביתה. הדירה היא לא הבית שלי. אני פשוט... אני מוכרחה ללכת. אני אוחזת בידית הדלת ופותחת אותה במשיכה, אך מיד נשנקת כשאני רואה את שיין עומד שם. "מה אתה עושה?"

הוא מרים את ידיו. "רק תקשיבי למה שיש לי להגיד ואם תרצי שאלך מכאן, אני אלך." "אני רוצה. אני רוצה שתלך." "הוא לא היה שם עם אמא שלי." "אני בוהה בו. "מה?"

"האישה שאבא שלי הגיע איתה לא היתה אמא שלי." טון צרוד מתלווה לקולו, ועיניו האפורות קשות כפלדה. "לא רציתי שתראי אותנו מתעמתים אם זה היה קורה." החומה שהקמתי בינינו מתמוטטת, ולבי מתכווץ לנוכח הבגידה שהוא ודאי מרגיש. תחושה שמוכרת לי היטב, לצערי הרב. "אני ממש מצטערת." "אני מצטער. אני יודע שגרמתי לך להרגיש כאילו אני נכון להיראות איתך, וזה פשוט לא נכון." הוא מציע לי את ידו. "בואי איתי."

אני יכולה לסרב, אבל אני לא רוצה. ואם כי מוטב שאשאל אותו לאן אנחנו הולכים, ואף על פי שזה לא מתאים לי בכלל, ממש לא אכפת לי לאן הוא לוקח אותי, וכבר שכחתי מכל מה שהטחתי בעצמי בתא השירותים. לא מדובר פה ביעד כלשהו שאני מנסה להגיע אליו. אלא בלילה אחד עם הגבר הסקסי להפליא הזה. אני מחליקה את ידי לתוך ידו.

"אני לעולם לא משקר לאף אדם מפני
שאיני מפחד מאף אחד.
רק מי שמפחד משקר."
ג'ון גוטי

פרק רביעי

שיין

ברגע שידה הקטנה העדינה של אמילי מתמקמת בתוך ידי, אני סוגר סביבה את אצבעותיי, אווזו בה בחוזקה, והתאוה שלי אליה הופכת כמעט לצורך. איכשהו הלילה היא הפכה לאור בתוך האפלה שהמשפחה הדפוקה שלי הכניסה לחיי.

אני מושך אותה אליי ומניח את ידי על גבה התחתון, בשעה שידה נחה מעל ללבי ההולם ועיניה מתמקדות בחזי. "תסתכלי עליי," אני פוקד.

היא מטה את סנטרה מעלה, ועיניה הכחולות היפות מלאות תשוקה, אך גם חשש, שאשמח להפיג. "זה לא..." היא מתחילה.

"אני בדרך כלל לא..."

"אני יודע."

"אתה יודע?"

"כן. אני יודע, גם אני לא רגיל להיכנס למיטה עם מישהי רגע

אחרי שפגשתי אותה."

"אז למה אני? למה הלילה?"

"כי זה לא הוגן אם אזיין מישהי אחרת בזמן שאני חושב עלייך. אני רוצה אותך. רק אותך."
 "כן, אבל –"
 "בגלל מי שאת. זאת התשובה היחידה שיש לי לתת לך, ולי."

"אני לא יודעת מה זה אומר."

"גם אני לא, אבל אנחנו לא נדע מה זה אומר כל עוד נמשיך לעמוד בַּמסדרונות."

היא בוחנת אותי רגעים ארוכים, ואני נאבק בדחף ללחוץ עליה, מחליט להמתין, וכשהיא סוף-סוף מהנהנת, ההקלה שמציפה אותי מנוגדת לכל היגיון ולאופן שבו אני תופס את עצמי כגבר. אבל אני לא מתעמק בהרגשה ולא נותן לה זמן לשנות את דעתה. אני רק לוקח את ידה בשלי ומוביל אותה בין השולחנות, מושך אותה אחריי כדי שלא אצטרך להרפות ממנה. ועכשיו שיש לי אותה, אני לא מתכוון לתת לה ללכת. אני רוצה את האישה הזאת, ולא אניח לה להיבהל ולברוח שוב.

ברגע שאנחנו מגיעים לדלת אני מעביר אותה לעמוד לפניי, מניח את ידי על גבה, ובידי השנייה מחזיק למענה את הדלת פתוחה, כדי שאוכל להישאר קרוב אליה. אנחנו יוצאים, וכשמשב רוח קר מקדם את פנינו, היא מסתובבת אליי ומחבקת את עצמה. "זה מסוג הרגעים שגורמים לי להתחרט שלא לקחתי ז'קט."

"קחי את שלי," אני אומר ופושט אותו מתוך דחף לגנון על האישה הזאת שאני בקושי מכיר.

"לא," היא אומרת ומרימה את ידיה. "אני לא יכולה. הוא מאוד –"

אני כורך אותו סביבה ואוחז בדשיו כשהיא לוחשת, "יקר", וכשמבטי נח על שפתיה, אני מדמיין את פי על שלה.

"תכניסי את הזרועות שלך לשרוולים", אני פוקד עליה ברכות, וכשהרוח נושאת את ניחוחה המתוק לאוויר, אני יכול להישבע שעומד לי הזין כאילו היא נגעה בי. לעזאזל, אני בצרות עם האישה הזאת. "זרועות", אני חוזר לאחר שהיא לא זזה.

היא מהססת לרגע אבל אז עושה כדבריי, וצוחקת כשידיה טובעות בשרוולי הז'קט שלי. "או שאתה גדול, או שאני קטנה." "בהתחשב בעובדה שאני מטר תשעים ואת כנראה נמוכה ממני

בשלושים סנטימטרים, הייתי אומר ששתי התשובות נכונות." "רק רגע", היא נוזפת בי. "אני מטר שישים וארבע. אל תנמיך אותי בארבעה סנטימטרים."

"מטר שישים וארבע", אני מתקן לוקח את אחת מזרועותיה בידי כדי לקפל את השרוול.

"אל תעשה את זה", היא מתנגדת ותופסת את ידי. "החליפה הזאת עולה לפחות אלפיים דולר. אתה לא יכול לקפל את הבר."

בשביל מישהי שמשתדלת לא לחשוף פרטים על עצמה, היא הרגע גילתה לי שהיא כנראה בילתה לא מעט זמן בחברת אנשים עשירים, גם אם עכשיו אין לה כסף. "הז'קט יהיה בסדר. המכבסה יכולה להתמודד עם זה. אני מבטיח לך."

לרגע נראה שהיא עומדת להתווכח, אבל במקום זאת היא אומרת, "תודה", ובקולה יש רמז למשהו מעבר לנימוס, שמגביר את העניין שלי בה. היא מסקרנת אותי, ולמרבה הפליאה, המתיחות ששררה בינינו לפני דקות אחדות בלבד כבר החלה לדעוך, ואפילו לא הפשטתי אותה עדיין.

אני תופס שוב בדשיו הז'קט ומקרב אותה אליי. "הדירה שלי

לא רחוקה מכאן. אני רוצה לקחת אותך לשם. ועכשיו תורך לענות שוב כן."

"אתה יודע מה התשובה שלי."

"תגירי את זה," אני דורש, אני רוצה שהיא תגיד מה היא רוצה, ומה שאני רוצה, במילים.

"כן," היא לוחשת, וכאילו היא כבר יודעת שאני עומד לבקש ממנה יותר, היא מייצבת את קולה ומוסיפה, "אין לי בעיה שנלך לדירה שלך."

"תשובה טובה." אני לא נותן לה הזדמנות להילחץ, ומיד מניח את זרועי סביב כתפיה כדי להצמיד אותה לגופי המגונן, ומוביל אותנו באזור נטוש למדי. "זאת הליכה ארוכה יותר מהיציאה האחורית של המסעדה," אני אומר ומבחין שידיה לופתות את התיק שלה ולא אותי, אף על פי שמקומן עליי. "אבל אני צריך לעצור בבניין ולאסוף את המכונית שלי. הרכב שלך בחניון?"

"הלכתי ברגל," היא אומרת כשאנחנו נכנסים לאזור האפלולי שמוכיל לרחוב 16 שוקק החיים. "אלוהים, הרחוב הצדדי הזה מפחיד. בחיים לא הייתי הולכת בו בלעדיך."

"עוד מעט נגיע לרחוב הראשי," אני אומר כשמישהו מזנק מתוך החשכה ומתחיל לקלל אותנו. אני מיד מושך את אמילי לצד השני, רחוק מזה, ומגביר את קצב ההליכה שלנו. ברגע שאנחנו מגיעים לרחוב 16, אני ממקם אותה לפניי ומסתובב לעבר חסר הבית שצוחק מאחורינו.

"חתרכת חרא," אני רוטן ומצטרף לאמילי, שהסתובבה אליי. "הוא לא עוקב אחרינו," אני אומר ומניח את ידיי על זרועותיה. "את בסדר?"

"כן, עכשיו כשהלב שלי כבר לא בגרון. זה היה מפחיד."

"נראה לי שלבחור הזה קוראים ג'ו, הוא די ידוע באזור הזה.
הוא גר ברחוב ונהנה להפחיד אנשים."

"הוא נהנה מזה? איזו דרך נוראית להצחיק את עצמך. ולמה
אני כועסת ומרחמת עליו בו־בזמן?"

"אל תרחמי עליו," אני אומר, ואז מסובב אותה כדי שנמשיך
בדרכנו. "לפי מה שאני יודע, יש לו משפחה. הם ניסו לעזור לו
אבל הוא תמיד חוזר לרחוב."
"סמים?"

"כן. סמים. הוא לא מוכן להישאר נקי. התמכרות היא מפלצת
מרושעת ויש לה פנים רבות."
"כן," היא לוחשת ומכחכת בגרונה בעדינות. "כן. זה
נכון."

היא מסיטה את מבטה ומסתירה את מה שהייתי עלול למצוא
בעיניה, תגובה שרומזת לי שנושא השיחה מוכר לה באופן אישי,
ואני תוהה אם יש לזה קשר לעובדה שהיא עברה לדנוור לבדה.
"פעם גרת בעיר התחתית?"
"לא. למה?"

"הייתי במספיק מקומות בעולם כדי לדעת שבכל עיר גדולה
אזור העיר התחתית הוא מאוד נוח לחיות בו, אבל לנוחות הזאת
יש גם צד מסוכן. הלילה הייתי איתך, אבל אף פעם אי אפשר
לדעת מתי שוב תיתקלי בעוד איזה ג'ו או במישהו עם כוונות
לא טובות."

"אני תמיד נזהרת." היא נועצת בי מבט חד. "עובדה, הסכמתי
לבוא לביתו של גבר זר הלילה."

"אני לא גבר זר. את יודעת איפה אני עובד. את יודעת באיזו
מסעדה אני אוכל, והרבה אנשים ראו אותנו יחד. ודרך אגב,
הרביולי של ג'פריז באמת מעולה. היית אוהבת אותו."

"היה לו ריח מדהים והוא נראה טוב, אבל..." היא מהססת. "כנראה טוב שלא נשארנו. אני מצטערת על אבא שלך."

"כן, טוב, זה באמת לא היה צריך להפתיע אותי כל כך. זאת אומרת, כבר כשהייתי בן שש-עשרה תפסתי אותו מזיין את השכנה שלנו, אמא של חבר שלי, על הדלפק במטבח."

"אלוהים. זה בטח היה נורא בשבילך."

"זה לא היה אחד הרגעים היפים בחיים שלי."

"הייתי אומרת שזה לא היה אחד הרגעים היפים בחיים של אבא שלך. אבל אמא שלך נשארה איתו?"
 "כן. היא נשארה."

"אז הם פתרו את הבעיות ביניהם. אתה בטוח שהיה משהו לא הולם בארוחת הערב הזאת?"

"לא הולם" זה פחות או יותר המצב הכי 'הולם' בכל הנוגע אליו, אני אומר כשאני נזכר בדרך שבה האישה ההיא נשענה על אבא שלי, וממש מתחרט על כך שפתחתי את הדלת לשאלות נוספות שאיני רוצה לענות עליהן.

אבל היא לא ממשיכה לשאול שאלות, אלא רק מסכמת את כל הנושא במשפט אחד מושלם, "אז הוא חלאה."

"כן", אני מסכים. "הוא חלאה." ובלבי מוסיף, חלאה, וגוסס מסרטן. והוא בכל זאת נהנה לעצבן אנשים ולצפות בכעס שלהם הופך לרגשות אשם.

"אני אוהבת סוסים", היא אומרת כשחולפת על פנינו כרכרה עם סוס שחור. "והסוס הזה ממש יפה."

"בילית הרבה זמן בקרבת סוסים?"

"אבא שלי אהב לרכוב. אני אוהבת לרכוב." הצד הזה בה מסקרן אותי, אבל היא כבר ממשיכה הלאה. "אני שמחה

שהכרכרות פועלות רק במקטע הרחוב שנסגר לתנועה. והחיות נראות מטופחות מאוד."

"שלא כמו הסוסים בניו-יורק," אני אומר ומניח לה לשנות את כיוון השיחה בחוסר רצון. "הדירה שלי היתה ממש ליד סנטרל פארק. החיות המסכנות ההן מתנהלות באמצע התנועה, והפרסות שלהן נשחקות עד מוות."

"גרת במנהטן?"

"כן. עברתי לשם מיד לאחר שסיימתי את התואר במשפטים, וגרתי שם עד לפני שנה, כשחזרתי לדנוור."

היא קופאת במקומה ופונה להביט בי. "אתה עורך דין?"
"לא אמרתי את זה?"

"לא. לא אמרת את זה. ישבת מולי והקשבת לי מדברת על לימודי משפטים ולא אמרת מילה."

אני לוקח צעד לעברה ומניח את ידיי על מותניה, מתחת לזיקט. "אני מספר לך עכשיו."

"במה התמחית?"

"דיני תאגידים."

"איפה למדת?"

"הרווארד."

פיה נפער. "הרווארד? למדת בהרווארד?"

"כן. למדתי בהרווארד."

"וגייסו אותך למשרד בניו-יורק מיד אחרי הלימודים?"
"בריוק."

"כסף או תשוקה?" היא שואלת.

גבותי מתכווצות. "מה?"

"אתה עובד בזה בשביל הכסף או בגלל שיש לך תשוקה למקצוע?"

"למה לא שניהם?"

"זה אפשרי?"

"לא תמיד. אבל לפעמים." אני בוחן אותה לרגע, וההיסוס הסקסי שכבר ראיתי בה כמה פעמים חוזר בותר שאת. "אמילי," אני אומר ברכות ומחווה בסנטרי לעבר היעד שלנו. "אנחנו שלושה מטרים מהבניין, ומהמכונית שלי, כך שאנחנו בקלות יכולים לנסוע מכאן יחד, אבל משום־מה אנחנו לא זזים לכיוון היעד שלנו. את מפחדת? שיננית את דעתך?"

"אני ממש רוצה לדעת יותר עליך ועל הרווארד ו –"

"אני מבין. ואני אספר לך כל מה שתרצי, אבל אנחנו עדיין עומדים כאן."

היא מסתכלת על הבניין לרגע, ומבטה חוזר אליי. "לא פחדתי, אבל עכשיו, אחרי כל מה שאמרת, אני קצת מפחדת. עבר הרבה זמן, ואתה..."

"אני מה?"

"אתה. אתה פשוט אתה, אל תבקש ממני להסביר, כי בדיוק כמורך, אין לי הסבר."

יש באישה הזאת משהו מתוק שנוגע בי בכל הנקודות הנכונות, ואני שולח לעברה את ידי ומסיט קווצת שיער מפניה. "אנחנו נהיה טובים יחד. אנחנו כבר טובים יחד. אני מרגיש את זה. גם את ודאי מרגישה את זה. נכון?"

"כן," היא אומרת. "אני מרגישה את זה."

מרוצה מתשובתה, אני שוב משלב את זרועותינו ואנחנו צועדים בשביל שמוביל לבניין. "אני לא צריכה לשאול אם אתה עורך דין טוב כדי לדעת שזה נכון," היא מעירה לאחר כמה צעדים. "אתה מאוד משכנע."

אני צוחק. "יש אנשים שיטענו שאני בן זונה."

"רוזה נכון?"

"כשאני מתעסק עם חארות, כן, אני בן זונה. עברת את מבחן הקבלה ללימודי משפטים?"
"גם אם הייתי נבחנת, לא הייתי אומרת לך. אני לא רוצה להשוות ציונים."

"עכשיו אני באמת סקרן."

"למה?" היא שואלת כשאנחנו מגיעים לדלתות הזכוכית של הבניין. "כבר נבחנת בו בעצמך, והצלחת."
אני מקיש את קוד הכניסה ופותח את הדלת. "כמה קיבלת?"
אני לוחץ שוב.

היא קופצת את שפתיה בתגובה, נכנסת לבניין וצועדת היישר לעבר המעליות. "אני צריך לקחת את התיק שלי," אני אומר ומוביל אותה בכיוון הנגדי. "ואז אני אוציא ממך את הציון."
"לא אמרתי שנבחנתי בכלל."

"שנינו יודעים שכן."

הנייד שלה מצלצל, וכשהיא נעצרת כדי להכניס את ידה לתיק, אני מרפה ממנה ומחווה בידי לעבר השולחן. "אני אקח את התיק שלי."

היא מהנהנת, ואני פונה לעבר עמדת האבטחה ומנופף לרנדי. כשאני מגיע לדלפק, הוא כבר מניח עליו את התיק ורוכן לעברי. "אבא שלך היה עם מישהי הלילה."

"אני יודע," אני אומר. "לרוע המזל, ראיתי אותם. אתה מכיר אותה?"

"לא, אבל ראיתי אותה עם אחיך לפני כמה שבועות במסעדה שמעבר לפינה."

האח המזוין שלי מתמרן את אבא שלי ומרגל אחריו. למה זה מפתיע אותי? "תודה, רנדי. תעשה לי טובה, תשכפל לי בבקשה

עותק מצילומי האבטחה של הלילה ושלח אותו לדירה שלי.
ותזכור למחוק את הקובץ המקורי אחרי שתסיים."
"אין בעיה."

אני מניד לעברו בראשי, מוציא את מכשיר הטלפון מהכיס,
וכשאני מסתובב אני רואה שאמילי עומדת ליד המסדרון שמוביל
למעליות, וראשה מורכן. אני שולח לסת' הודעה:

אבא שלי בג'פריז עם איזו אישה. רנדי אומר שהוא ראה
אותה מחוץ למשרד עם דרק. זה כל מה שאני יודע.

אני צופה באמילי בזמן שאני ממתין לתשובה, וכשהיא
מסתובבת אליי אני מבחין בכעס שעל פניה, כעס שתואם בשלמות
את רגשותיי שלי. כלומר, לא באמת בשלמות. בתוך תוכה היא
מתוקה, בשעה שאני לא בטוח מה לעזאזל ימצאו אם יביטו לתוכי,
אף שברור לי שזאת לא תהיה מתיקות. אני כל מה שהיא לא, וזה
מקור המשיכה שלי אליה.

פתאום אני מחליט שהתשובה של סת' לא מזיזה לי, אני
תוחב את הנייד לכיס ומתחיל לצעוד לעבר אמילי כמו גבר חדור
מטרה: לדאוג ששנינו נהיה עירומים, ובהקדם האפשרי. אני לא
מוכן לסבול עיכובים נוספים, ואם כי אין לי מושג כיצד השתנה
מצב רוחי מהזעם שהרגשתי במסערה לשעשוע בהליכה לכאן, מה
שבטוח הוא שעכשיו אני כבר לא צוחק. וגם היא לא. גבה נוקשה,
שערה החום הארוך מסתיר את פניה, אבל אני עדיין יכול לשמוע
את לחישותיה החדות. אני כבר כמעט לידה כשהיא מסיימת את
השיחה, פונה אליי, וכמעט מזנקת מתוך הז'קט שלי.

"הבהלת אותי," היא אומרת ותוחבת את הנייד שלה בחזרה
לתיק. "מצטערת." היא מעיפה לעברי מבט חד. "זה היה בעל
הבית שלי, והוא –"

"את לא צריכה להמציא תירוצים בשבילי."

מבטא מזנק לשלי. "מה?"

"את לא שקרנית טובה, ואני מתכוון לזה כמחמאה."

"אני לא —"

"די, אני פוקד עליה רכות ומניח את ידיי על מותניה בתוך הז'קט שלי. היא מניחה את ידה על החזה שלי, אבל אצבעותיה קפוצות.

היא מחוויירה. "מה?"

"או שתספרי לי את כל האמת, או כלום, אבל אל תשקרי

לי."

אצבעותיה לופתות את חולצתי. "אז כלום."

"הבנתי," אני מסכים, אבל יש בי רצון עז לשכנע אותה לספר לי הכול, ואני מחליט שאתמודד עם זה בפעם אחרת, אלא אם כן לא תהיה פעם אחרת, לעזאזל. אני חופן את פניה. "זה מה שיקרה עכשיו: מה או מי שלא יהיו שגורמים לך להרגיש ככה, לא יכולים לקבל אותך הלילה. זה כל מה שאת צריכה לדעת. לא הלילה. ברור?"

"כן," היא נושפת. "בבקשה."

"כן" ו'בבקשה'. תזכרי את המילים האלה ואת השם שלי, מפני

שאני מתכוון לגרום לך לחזור עליהם פעם אחר פעם."

היא מתנשמת חדות, וההלם שעל פניה נמהל בסקרנות ומלהיט את דמי. דומה שאף אחד מעולם לא זיין אותה כמו שצריך, ואני בהחלט נהנה מהמחשבה שאני אהיה זה שיתקן את המצב. אני אוחוז בידה, מוביל אותה למעלית ולוחץ על הכפתור באצבעי. הדלתות מיד נפתחות, ואני מוביל אותה פנימה ולוחץ על הכפתור של קומת הקרקע. אני לא פונה אליה, אחרת אני עוד יכול לדחוף אותה אל קיר המעלית ולזיין אותה עד שחלק מהזעם הזה יצא לי מהגוף, ורנדי יזכה למופע לפני שימחק את הצילומים.

הדלתות נפתחות בתוך פחות מדקה, ואני לוקח אותה איתי ויוצא לחניון, שבו ממתינ הרכב שלי לבדו, בודד במרכז החלל הריק. מעניין, בהתחשב בעובדה שאבא שלי נמצא רק שני רחובות מכאן, אבל אני די בטוח שזה קשור לרצונו להסתיר את מעשיו הערב. אני מוציא את המפתחות מהכיס, לוחץ על כפתור המנעול, והאורות מהבהבים בדיוק כשהטלפון הנייד מצפצף. אני משחרר את אמילי כדי לקחת את המכשיר וקורא את ההודעה:

שולח מישו עכשיו.

קצר ולעניין, זוהי דרך הפעולה של סת', וככה אני אוהב את זה. אני תוחב את המכשיר בחזרה לכיס מכנסיי ומחזיר אל אמילי את מלוא תשומת לבי. היא עומדת ליד תא המטען של הרכב, אצבעה מטיילת לאורך קווי המתאר של סמל הבנטלי, נראית מתוחה.

היא מעיפה לעברי מבט, ועיניה פוגשות את שלי. הפעם אני לא בטוח מה אני רואה בפניה, אבל לעזאזל, אני מרגיש את האישה הזאת בדרכים שאני לא מצליח להבין. אני מתחיל לצעוד אליה, והיא מקיפה את המכונית אל דלת הנוסע. אני מגיע אליה בדיוק בזמן ופותח למענה את הדלת, אבל היא לא נכנסת, אלא מסתובבת אליי.

"בנטלי היתה מכונית החלומות שלי," היא מכריזה, כאילו החליטה לשכוח מהחלטתה שלא לומר דבר על עצמה. "לא," היא מתקנת ולופתת את שפת החלון. "היא עדיין מכונית החלומות שלי. והרווארד היא אוניברסיטת החלומות שלי. ואתה השגת את שתייהן ואיכשהו אני איתך. אני לא יודעת אם אתה מין סימן שהגיע הזמן שאפרד לשלום מהחלומות שלי, או הבטחה שאני עוד אגשים אותם."

"אל תתני ליקום להחליט בשבילך. אל תתני לו את הכוח

הזה. ואל תאפשרי לעצמך לא להגשים את החלומות שלך." אני מתקרב אליה ומניח את ידי על החלון, ליד ידה, קרוב אך לא נוגע. "אני רוצה את מה שאמרתי לך במסעדה. לזיין אותך כמו שצריך, ככה שלעולם לא תשכחי אותי." שפתיה נפשקות, עיניה נפערות בהפתעה, החזה שלה עולה ויורד. "עכשיו. תורך. בלי צנזורה, תעני את התשובה שלך, ואל תחשבי על אתמול או על מחר. כאן, עכשיו. מה את רוצה, אמילי?"

"אתה יודע מה אני רוצה."

"תגידי את זה," אני פוקד עליה, דוחק אותה עד הקצה, כמבחן שנועד לבדוק אם היא באמת מסוגלת להתמודד עם המקומות שאליהם אני מתכוון לקחת אותה.

והיא יודעת את זה. אני רואה את זה בתנוחת סנטרה, במרד המרומז בעיניה. "אותך. אך ורק אותך."

ובתשובה הפשוטה והמושלמת הזאת היא מסתובבת ונכנסת לבנטלי. אני מיד סוגר את המרחק שמפריד בינינו, רוכן אליה ומושך את החגורה בחוזקה ממקומה. היא תופסת את ידי, שנמצאת בחצי הדרך לאורך מותניה.

"מה אתה עושה?"

"דואג לך."

"אני לא צריכה שתדאג לי," היא אומרת, ובדיוק כמוני היא לא מתכוונת לחגורת הבטיחות, אם כי המניעים שלה שונים משלי. אני יודע מה אני רואה בעיניה, מפני שחייתי את זה. היא לבדה ומנסה לשכנע את עצמה שאין לה שום בעיה עם זה.

אני מעביר את ידי מעל לחיקה, סוגר את החגורה במקומה, וכשידי נוגעת קלות בשד שלה, היא לוקחת שאיפה חלושה, ואני מרגיש את הגוף שלי נדרך בתגובה. אני נושם ונשען לאחור על עקביי, וידי מוצאת את ברכה החשופה, ממש מתחת לחצאית.

"הלילה," אני אומר. "את שלי, ואני דואג למה ששייך לי." אני לא נותן לה הזדמנות למחות, אלא מיד קם וסוגר את הדלת. אני מקיף את תא המטען של הבנטלי וקופא במקומי כשמכונית הפורש 911 של אחי נכנסת לחניון ועוצרת שלושה מקומות חניה ממני. אין לי ספק שהוא זומם משהו, ואני לא יכול אלא לחשוב שזה קשור לאישה שנמצאת עם אבא שלי. אני מתקדם אליו כדי לברך אותו לשלום ושמח על כך שאמילי כבר במכונית, מחוץ לטווח הראייה שלו.

הוא יוצא מהפורש, וכשמבטו הנוקשה נופל עליי, חיוך זחוח מתפשט על פניו המסותתות. "אה, אח יקר," הוא קורא אליי וצועד לעבר תא המטען כשהוא פושט את הז'קט שלו. "עובר עד מאוחר, אני רואה."

אני מתקדם עוד שלושה צעדים לעברו כדי לוודא שאמילי לא תוכל לשמוע את שיחתנו. "מה אתה עושה כאן בשעה הזאת, דרק?"

"מפשיל שרוולים ומתכוונן לעבודה השחורה, כמוכן. רוע הכרחי, בהתחשב במלחמה ביני לבין אח שלי, אבל לפחות אני יודע מי עומד לצדי. מעניין אם אתה יודע."

זאת לא שאלה, והוא לא ממתין לתשובה. הוא מסתובב וצועד לעבר המעלית, ומשאיר אותי לעמוד שם ולהתמודד עם ההתגרות שבדבריו. הוא רוצה לגרום לי לפקפק בעצמי ובכל מי שסביבי. ברור לי שאבי תומך בו. יכול להיות שיש לו יותר בעלי מניות בכיס משחשבת. או שלא. מניסיוני, אלה שמדברים הכי חזק משתמשים בשפה כבמסך עשן. אם הוא באמת כבר סגר את כל הקצוות כמו שהוא רוצה שאחשוב, למה הוא חש צורך לשתול אישה בחייו של אבינו שתרגל אחריו? ואני מוכן להמר שזה מה שקורה כאן. לא משנה מה, כל האמצעים כשרים באהבה ובמלחמה, ואני מתחיל

לחשוב שלדרך לא נותר דבר מלבד מלחמה. אני נושם עמוק ומצב רוחי מתקדר, כמו מפלצת שמשלתטת עליי. אני זקוק לפורקן, ואני זקוק לו עכשיו.

אני מתחיל לצעוד לעבר הבנטלי, ואני די בטוח שהאשה שיושבת בתוכה והעונג שאני עומד להעניק לה הם בערך שני הדברים ההגונים היחידים בחיי כרגע.

לרכישת הספר לחצי כאן